

MAREC
APRIL
2004 2

V Salezijanski Vestnik

SALEZIJANSKI VESTNIK
100
let
SLOVENIJA 1904-2004

[Salvo in Sean]

[Podgorica - novi center]

[Akrobati iz Gatenge]

[Luč resnice]

VSEBINA

- 8 ▶ Animator – apostol
- 10 ▶ Salvo in Sean
- 14 ▶ Lurška Mati Božja
- 14 ▶ Luč resnice
- 16 ▶ Podgorica, novo izobraževalno središče
- 20 ▶ Bog je združil najini poti
- 23 ▶ Akrobati iz Gatenge
- 25 ▶ Srečna sem, da sem mati mučencev

DVOMESEČNIK

Glasilo
za salezijansko družino

številka 2

leto 2004

letnik 77

skupna št. 528

ISSN 0353-0477

Izdaja: Salezijanski inšpektorat
v Ljubljani

Ureja: uredniški odbor

Urednik: mag. Marjan Lamovšek

Lektoriranje: Jerneja Kovšca

Grafična priprava: Marko Suhoveršnik

Stiki: mag. Janez Potočnik

Založba: Salve d.o.o., Ljubljana

Tisk: Tiskarna Povše, Ljubljana

"Kadar pa se ti postiš,
si pomazili glavo in umij obraz." Mt 6,17

Foto:
J. Žnidaršič

Marjan Lamovšek

UREDNIK

Spoštovani bralci Salezijanskega vestnika, dragi prijatelji sv. Janeza Boska! Iskren pozdrav in hkrati zahvala za vse oblike pozornosti, ki sem je bil deležen po sprejemu odgovorne službe glavnega urednika našega skupnega glasila. Posebna zahvala gre tudi dose-danjemu uredniku g. Potočniku, ki še naprej – v imenu urednika in salezijancev – ohranja stike z naročniki in poverjeniki Salezijanskega vestnika.

V teh dneh se mi je pogled pogosto zaustavljal na dolgi polici s celotno zbirko Salezijanskih vestnikov. Z velikim spoštovanjem sem odpiral enega za drugim. V črkah, ki se ti izpisujejo zdaj v takšnem zdaj v drugačnem zaporedju, sprva razbiraš dolgo in bogato zgodovino. Ko pa sprevidiš duha, ki se pleče med zapisanimi in zarisanimi znamenji v tej stoletni zbirki, preprosto ostrmiš nad vero, zaupanjem in zahvaljevanjem,

Salezijanski vestnik je l. 1877 ustanovil sv. Janez Bosko, v slovenskem jeziku pa je začel izhajati l. 1904. Danes izhaja v 55 narodnih izdajah, v 24 jezikih in v 151 državah, kjer delujejo salezijanci (letna naklada nad 10 milijonov izvodov).

Naslov
uredništva:

**Salezijanski vestnik
Rakovniška 6
1000 Ljubljana**

telefon:

01/42.73.028

e-pošta:

vestnik@salve.si

DAROVE za vzdrževanje Salezijanskega vestnika in za druge namene lahko nakažete na račun, vpišete namen plačila ter nas obvestite o namenu nakazila.

Salezijanci, Rakovniška 6, 1000 Ljubljana

RAČUN 24200 – 9004141717 sklic 00 06

NEIZGOVORJENE BESEDE ...

ki veje iz njih! Na milijone besed in iz vseh dehti vonj kot po pomladi, vonj hvaležnosti Materi, ki s svojo dlanjo vsem troši svoj blagoslov.

In končno, med temi besedami je zaznati tudi one, ki se niso nikdar prelile v črnilo. A vendar, niso neme. Njihov glas je doneč. Če bi vse druge besede zbledele, zaradi česar koli že, bi te, iz zapečatenih ust, še vedno govorile, opominjale in spodbujale ...

V prejšnji številki ste lahko prebrali, da letos mineva sto let, odkar je začel izhajati Salezijanski vestnik v slovenskem jeziku. Toda ta leta niso "polna", med njimi jih manjka za eno celo mladost, če jih merimo po dobi človeškega življenja. V ta leta povojne vrzeli in molka so torej zapečatenene mnoge neizgovorjene besede, ki pa zgovorno pričajo o zvestobi, ljubezni in pokončnosti tolikih salezijancev, sester hčera Marije Pomočnice in drugih članov salezijanske družine.

Vsako proslavljanje ima v sebi zapisano dvoje: iskren, hvaležen in spoštljiv pogled v preteklost, v katerega pa se vpleta zaupljiva prošnja za prihodnost. Zato je tudi naša želja, da bi Salezijanski

vestnik tudi v prihodnje med nas prinašal svežino in, vsemu negotovemu vpraševanju današnjih dni navkljub, sproščen ter opogumljajoč pogled v prihodnost. To je pravzaprav želja sv. Janeza Boska, ki je opogumljala mladeniče, ki so se sukali okoli njega, in ki opogumlja tudi vse nas danes: "Da bi vas videl srečne tukaj na zemlji in v večnosti".

Ko torej prelistavam zgodovino don Boskovega vzgojnega načina, ki se je tudi med ljudstvom pod Triglavom udomačil v mnogih ustanovah in dejav-

nostih, odkrivam, da "to ni nobena pesem," ampak je "ena sama ljubezen." Želim si, in verjamem, da bomo tako lahko zapisovali tudi v prihodnosti. Naj nam tudi to leto, zaznamovano s tolikimi pomenljivimi dogodki iz preteklosti, daje navdih in spodbude, da bi z veseljem in optimizmom, tako značilnim za don Boska, v polnosti živeli svoje življenje. In da bi besede vedno znova izražale le dobroto, spoštovanje in plemenitost.

Roškar.

Foto: J. Žnidaršič

• SEVNICA

Novi sotrudniki

V nedeljo, 8. februarja 2004, je bil v Sevnici med sv. mašo zanimiv obred izpovedi obljub in sprejetje štirih novih članic v družbo salezijanskih sotrudnikov. Pred polno cerkvijo so izpovedale: "Obljubim, da bom delovala v duhu sv. Janeza Boska." To je pogumno in zavezujoče dejanje pred Bogom, domačimi in občestvom. Bilo je lepo in ganljivo! Za ta korak so se ob mesečnih srečanjih pripravljale kar nekaj časa. Najprej je bilo potrebno spoznati duha sv. Janeza Boska in se tudi duhovno na to pripraviti.

Molitveno in moralno so jih podpirali tudi drugi člani sotrudnikov, ki so se za to priložnost zbrali iz raznih krajev Slovenije. Oni so tokrat samo obnovili prvotno obljubo.

Obljube nove skupine sotrudnikov v Sevnici, 8. februar 2004

Upamo, da se bo tem novim članom salezijanskih sotrudnikov pridružila še kakšna skupina, ki ji je močno pri srcu vzgoja mladih. Vabljeni so mlajši in

starejši. Vsakdo bo lahko našel svoje mesto delovanja. Mora pa ga gnati Kristusova ljubezen in don Boskovo vodilo: Daj mi duše, drugo vzemi!

Prireditev v Mariboru ob don Boskovem prazniku

• MARIBOR

Don Bosko Show

Za don Boskov praznik je bilo v župniji sv. Janeza Boska v Mariboru ponovno veselo, saj smo praznovali svojega farnega zavetnika. Na praznični dan dopoldne je slovesno sveto mašo vodil ljubljanski pomožni škof msgr. Andrej Glavan, popoldne pa

smo praznovali v salezijanskem duhu. Mladi animatorji so namreč pripravili pri nas že tradicionalno prireditev Don Bosko Show, pri kateri so sodelovale vse skupine z glasbo, plesom, igrami, skeči, videoposnetki. Za vsakega se je kaj našlo. Ker pa je bila letošnja prireditev bolj glasbeno obarvana, smo medse povabili tudi zmagovalko festivala "Ritem Duha", Judito Kavčnik. Kljub pohorski Zlati lisici je bila dvorana četrtna skupnosti polna.

• ITALIJA

Zakon o oratorijih

Oratorij, kot si ga je zamislil in udeležil sv. Janez Bosko, v mnogih deželah danes pomeni pomembno dejavnost Cerkve v prid mladih. V sosednji Italiji, na primer, deluje ogromno oratorijev,

ne samo v okviru salezijanskih ustanov, pač pa tudi v škofijskem merilu. Zato je bil julija 2003 sprejet dolgo pričakovani Zakon o oratorijih. Poslanec Volonté pravi, da ta zakon upošteva princip subsidiarnosti: Demokratična država potrebuje odgovorne državljanke in priznava, da je v družbi

pozitiven odgovor na to njeno pričakovanje, ki ga dajejo tudi oratoriji, zato država daje pomen in spodbuja to vzgojno področje. S tem zakonom sosednja država torej priznava socialno in državljansko vzgojno dejavnost oratorijev, jo pozitivno vrednoti in zato tudi finančno spodbuja.

Blagoslov obnovljenega župnišča

Letošnji praznik sv. Janeza Boska je bil v župniji Želimlje zaznamovan na poseben način. Župljani so namreč medse povabili predstojnika slovenskih salezijancev g. Lojzeta Dobravca, ki je po praznični sv. maši blagoslovil v celoti obnovljen župnijski dom. V njem je sedaj

Blagoslov obnovljenega župnišča v Želimljem

Finžgarjeva soba v spomin na pisatelja

dovolj prostora za dejavnosti sodobne župnijske pastorale, hkrati pa v pritličju urejajo sobo v spomin na pisatelja Frana Saleškega Finžgarja, ki je v začetku preteklega stoletja

prebival v tem župnišču kot želimeljski dušni pastir in v tem času ustvaril eno svojih najpomembnejših literarnih del, roman Pod svobodnim soncem. Slovesnega blagoslova obnovljenih prostorov so se poleg

župljanov udeležili še mnogi gostje: škofeljski župan dr. Jože Jurkovič in občinski svetniki, predstavniki okoliških duhovnikov in gradbenih delavcev. Za lepoto in domačnost praznika je poskrbel domači mešani pevski zbor pod vodstvom prof. Iztoka Petriča. Ministranti in asistenti pa so poskrbeli, da so vsi navzoči lahko zaznali, da je lahko naše delo zelo lepo, če je v čast Bogu.

foto P. Pole

Pogled na luno iz Želimelj

Sv. Janez Bosko in njegov način vzgoje mladih sta močno povezana z življenjem in delom Gimnazije Želimlje in Doma Janeza Boska. Praznik očeta, učitelja in prijatelja mladine je zato močno odmeval tudi v dolini pod svobodnim soncem. Ves mesec januar je v domu potekal že tradicionalni don Boskov športni turnir, ki je z različnimi panogami popestril prosti

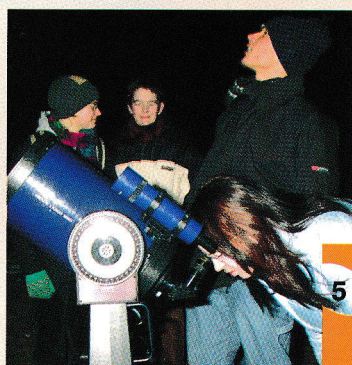
čas mladih. Na praznik sv. Frančiška Saleškega smo odprli vrata številnim obiskovalcem od blizu in daleč, zadnji četrtek v januarju pa smo se povесelili in zapeli z Vladom Kreslinom. Duhovni del praznovanja smo začeli s tridnevno, skupnimi večernimi molitvami, višek praznovanja pa je bila sv. maša, ki jo je s svojimi globokimi mislimi in vedrim humorjem obogatil salezijanec Ciril Slapšak.

Poleg praznovanj ob don Boskovem prazniku pa še nekaj utrinkov: prvi letniki so preživeli teden dni v Dominikovem domu na Pohorju, obiskali so nas prijatelji iz Podgorice, naši fantje so z njimi odigrali tudi prijateljsko tekmo v košarki. Pod vodstvom prof. Šlajpaha smo opazovali luno in zvezdno nebo na astronomskem večeru - mrzlo zunaj, a v srcu toplo, saj kaj takšnega ne vidiš vsak dan. Veseli smo

bili vseh bodočih srednješolcev, ki so nas v velikem številu obiskali na informativnem dnevu.

Izšla je nova številka že tradicionalnega Letnega poročila, ki zajema utrip preteklega šolskega leta. V veliko veselje pa nam je, da je luč sveta zagledala tudi publikacija "Creative English Writing", ki so jo pod mentorstvom profesorice angleškega jezika pripravili naši dijak. Zagotovo to ni vse. A le delček, da lahko začutite, da v naši ustanovi poleg učenja poteka tudi pestro življenje.

M. Š.

tako prevzela, da smo pustili svoj dom, domače in odšli za Jezusovo besedo, ki vabi v vseh časih: "Pustite vse in pojdite za menoj."

Naše potovanje, "avantura", po tej poti se je začelo septembra 2003, ko kot vsako leto vstopijo v noviciat mladi, željni živeti za Jezusa in po salezijanski karizmi pomagati revni mladini. Leto noviciata je namenjeno učenju, spoznavanju don Boska in naše kongregacije, predvsem pa je čas molitve, s katero se krepi naša odločitev biti za vedno Kristusovi.

Letošnji september bo za nas velik dan, ko bomo izpovedali prve redovne zaobljube in s tem postali del velike družine don Boskovih salezijancev.

novinca Gašper in Grega

Novinci pred don Boskovo rojstno hišo

• PINEROLO

Noviciat - avantura z Jezusom

Jezus, posvečeno življenje, don Bosko, salezijanci, mladi so najpogostejše besede, ki v noviciatu v Pinerolu oblikujejo naš vsakdan. Noviciat smo mladi, ki smo rekli Jezusu svoj DA, in so

salezijanci, ki nam s svojim zgledom pričajo o redovniškem poslanstvu. V Italiji blizu Torina, kjer bivamo, nas je 21 novincev iz devetih držav, ki v našem skupnem očetu don Bosku vidimo svetost, ki nas je navdušila. Svetost, ki nas je

• VERŽEJ

Salezijanci so se v dneh od 25.–28. januarja zbrali v Salezijanskem zavodu v Veržeju na prvem zasedanju 20. inšpektorialnega zbora. Inšpektorialni zbor vsaka tri leta pregleda delovanje salezijanskih dejavnosti in skuša odkrivati in začrtati potek le-teh v prihodnosti. Tokratni zbor, ki poteka pod naslovom *V občestvu duha in dela*, daje poseben poudarek eni od osnovnih za-

Salezijanci na prvem zasedanju 20. inšpektorialnega zbora v obnovljenem Salezijanskem zavodu v Veržeju

konitosti posvečenega življenja na salezijanski način, to je živeti in delati skupaj, o če-

mer je govoril že pretekli inšpektorialni zbor in za uresničitev le-tega dal konkretne smernice. Drugi del tokratnega zbora bo v sredini marca, prav tako v Veržeju. *M.L.*

20 inšpektorialni zbor

•AVSTRIJA
Don Boskov vlak

Ob priložnosti stoletnice navzočnosti salezijancev v Avstriji so salezijanci in sestre hčere Marije Pomočnice uredili zanimivo zamisel: intercity vlak z imenom IC 536 Don Bosco, ki bo na progi Beljak–

Avstrijski inšpektor pričakal vlak na Dunaju

Dunaj vozil med 15. decembrom 2003 in 11. decembrom 2004. Že don Bosko se je vozil po tirih južne železnice, ko je v juliju 1883 obiskal grofa Chamborda v Frohsdorfu pri dunajskem Novem mestu (Wiener Neustadt). Don Boskov vlak so na prvo pot pospremili salezijanci skupaj z mladimi, znanimi pevci in športniki, ki so se pomešali med potnike in jim razlagali, kdo je bil don Bosko in zakaj se ta vlak imenuje po njem. Salezijanska družina v Avstriji hoče na ta način spomniti na sv. Janeza Boska in na njegovo delo za zapuščeno mladino. Don Bosko sam je bil kot nekakšen vlak, so prepričani snovalci zamisli IC Don Bosco: Mladi so lahko vanj vstopali, našli v njem varnost, gotovost, skupnost ter pot v prihodnost. *donbosco.at*

■ **Goa, Indija: Salezijanski sobrat pomočnik organiziral kmete za ohranitev okolja.** V Goi v Indiji je rudarsko podjetje odprlo nov rudnik železa in mangana in pri tem celo reko napeljalo v svojo separacijo, od koder se je masa umazane vode valila nazaj v strugo. Uničenje so velike obdelovalne površine, izbrisane cele vasi. Salezijanski pomočnik Filip Neri de Souza, vodja poljedelskega obrata, je sklical kmete, agronoma in skupino žena, da bi se uprli rudarskim posegom v okolje. Ljudje so se ga radi oklenili in mu rečejo kar "naš rešitelj".

■ **Concepcion – 614 flavt za Guinessov rekord.** Salezijanski zavod s 614 gojenci je pod vodstvom profesorja glasbe, tudi avtorja glasbenega dela, pripravil nastop 614 flavt. Vadili so tri mesece po 20 minut vsak dan. Pri tem ni šlo samo za rekord za v Guinnessovo knjigo, ampak so hoteli pokazati, kaj vse se lahko doseže z vztrajnostjo, požrtvovalnostjo in skupnimi napor.

■ **Betlehem, Izrael: Salezijanci pečejo kruh.** V Betlehemu, mestu trpljenja, so salezijanci v svojem zavodu uredili "hišo tolažbe". Salezijanci imajo tam veliko peč, kjer pečejo kruh za sirote, brezposelne in sploh potrebne. Seveda delujejo tudi na vzgojnem področju. Vodi jo tehniško šolo, tečaje za poklicno usposabljanje in druge vzgojne pobude.

■ **Mumbai (novo–staro ime za Bombay), Indija: vsak dan peščico riža za revne.** Združeni narodi so leto 2004 razglasili za leto riža pod geslom "riž je življenje". Prvi korak v tej smeri je napravila salezijanska župnija v Barodu (država Gujarat), naj da v adventu vsaka družina na stran pest riža. Ob koncu adventa so vse prihranke riža zbrali in jih razdelili med reveže. Župljani so bili zelo navdušeni ob tej pobudi.

■ **Nairobi: Salezijanci v Afriki v boju proti AIDS-u.** Salezijanski delegati za mladinsko pastoralno so se v Nairobiju pogovarjali, kaj bi še lahko storili za preprečevanje širjenja epidemije AIDS-a. Predvsem hočejo delovati na področju preventive med vsemi starostnimi sloji prebivalstva. Vzgoja za ljubezen, vrednote življenja in metode preprečevanja z družinsko vzgojo so predmet avdiovizualnih sredstev v francoščini, portugalsščini in angleščini. Mladinski centri so glavna središča, kjer se zbira mladina in je dostopna za vzgojo. Organizirali so tudi sprejemne centre za obbolele za AIDS-om in za sirote, katerih starši so umrli za to boleznijo.

■ **Poljska: Še mučenci.** V škofiji Pelpin so začeli proces za proglasitev 122 mučencev, umrlih med drugo svetovno vojno. Med njimi je tudi 8 salezijanskih duhovnikov. Proces za salezijance bo v krakovski škofiji, ker so takrat prebivali na ozemlju te škofije. Kardinal Macharski je ustanovil zgodovinsko in teološko komisijo, ki naj dokažeta, da so kandidati darovali svoje življenje za vero in da spomin na njihovo mučeništvo še traja.

■ **Čile: Vzgoja animatorjev in asistentov.** Nad 1000 mladih se je vpisalo v dveletno animatorsko šolo. Projekt je priznala katoliška univerza, ki nosi ime po salezijanskem kardinalu Raulu Silvi in bo izdajala tudi potrdila o končanem tečaju. Projekt ima za cilj, da bi bili mladinski voditelji dobro pripravljeni, sposobni delati v skupini in z mladimi na pastoralnem področju. Cilj je, da bi tudi po končanem šolanju obdržali stik z mladimi. Pobuda se je porodila po več narodnih srečanjih v letih 2000-2002, v katerih so ugotovili potrebo po načrtnem vzgajanju sodelavcev.

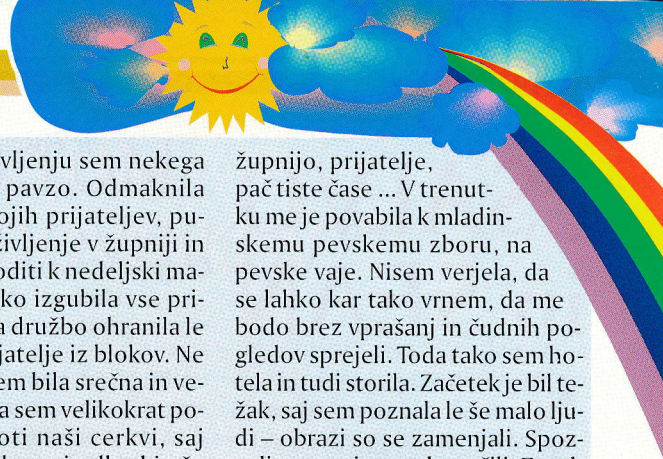
Biti animator v prvi vrsti pomeni biti apostol, ki najprej sam sprejme in zaživi Božjo besedo, nato pa jo na konkreten način skuša prenesti tudi na druge.

piše Metod Ogorevc

Najslabše je, če v življenju ni mam poguma sprejeti nekaterih odločitev, tudi ko se zdi, da bo sivina životarjenja zamrežila mojo sedanost in prihodnost. Mogoče tej neodločnosti botruje strah pred novimi začetki, strah pred novimi odnosi in strah pred novimi odgovornostmi. Ko ta strah prevlada v človeku, predvsem v mladem človeku, se mi zdi, da ga lahko imenujemo "starček". Ali je vredno svoje življenje, ki mi je podarjeno in je enkratno, neponovljivo, prepustiti drugim ljudem in okoliščinam? Ne! Sam hočem odločati, biti hočem najprej animator svojega lastnega življenja! Menim, da je odločilno za aktivno ustvarjanje lastnega življenja predvsem preverjanje: smisel – nesmisel; krogi ljudi, v katerih se gibljem; sanje in načrti. O vsem tem moram razmišljati zelo konkretno, v povezavi z vsakdanjo izkušnjo, z vsakdanjimi dogodki.

ANIMATOR

ARRO

Udomačenost v vlogi animatorja

Samo ob takšnem iskrenem in temeljitnem preverjanju lahko zaslišim njegove besede: "Hodi za menoj" (Mt 9,9). Za animatorja je zelo pomembno, da pri svojem odločanju za to službo iskreno išče ta Božji klic, kajti samo tako je mogoče kot animator tudi vztrajati. Če so navzoči le človeški elementi, potem ta služba ne bo dolgo trajala. S tem pa še ni konec, sledi namreč poglobljanje: nekako udomačiti se moram v vlogi animatorja. Spet so tu vprašanja, ki ne smejo utihniti: v katerih trenutkih sem animator, ali je to le oratorij, skupina, prireditve ... Kaj pa vsakdanje življenje: družina, prijatelji, odnosi, navdušenje, resnost ... Biti drugim apostol se zdi včasih kar težka odgovornost, pa vendar je animator apostol za druge. Včasih ta odločitev tako pritiska name, da se počutim preveč obtežen. Posledica tega je hitro lahko "zateženost", ki jo izživam na druge. Mogoče se to dogaja zato, ker sem sedaj kot animator, na "drugi strani". Vendar je ta strah odveč, saj je pri klicu za animatorja dovolj blagoslova, da premagaš te razdalje, da se približaš, da deliš življenje ... Zato ti želim, da bi vedno verjel, da ti tvoj odločni »da« daje tudi moč. ■

V svojem življenju sem nekega dne doživela pavzo. Odmaknila sem se od svojih prijateljev, pustila za sabo življenje v župniji in celo nehala hoditi k nedeljski maši. Ker sem tako izgubila vse prijatelje, sem za družbo ohranila le sošolke in prijatelje iz blokov. Ne rečem, da nisem bila srečna in vesela, vseeno pa sem velikokrat pogledovala proti naši cerkvi, saj sem obžalovala svoj odhod in še najbolj pogrešala tamkajšnje svoje prijatelje. Potem smo se še preselili v drugo župnijo, tako je razdalja le še naraščala, rastlo pa je tudi hrepenenje.

Nekaj let kasneje sem odšla v Medjugorje na poletni mladinski festival. Tam so se mi zopet obudili spomini na leta, ki sem jih kot otrok preživljala v župniji; na nek način sem se zopet srečala z Bogom, z vero. Po prihodu domov sem večkrat prepričevala mami, da sva odšli k maši, toda vse bolj me je vleklo nazaj, v mojo prvotno župnijo, k mojim prvim izkušnjam, ki so bile lepe in pozitivne. V cerkev v naši vasi, kamor smo se preselili, nisem rada hodila. Kako leto zatem sem se globoko in sebi odločila, da bom le zbrala pogum in se vrnila "domov". Sicer sem se v svojih molitvah pogodila z Jezusom, da se resnično vrnem prihodnje leto, kajti v tistem trenutku še nisem bila pripravljena. Tako sem mislila jaz, toda Jezus se s tem ni strinjal. Že čez nekaj dni mi je poslal prijateljico iz "domače župnije". Po nekajminutnem pogovoru sem ji povedala, da pogrešam

župnijo, prijatelje, pač tiste čase ... V trenutku me je povabila k mladinskemu pevskega zboru, na pevske vaje. Nisem verjela, da se lahko kar tako vrnem, da me bodo brez vprašanj in čudnih pogledov sprejeli. Toda tako sem hotela in tudi storila. Začetek je bil težak, saj sem poznala le še malo ljudi – obrazi so se zamenjali. Spoznali smo se in se udomačili. Z vedno večjim veseljem sem hodila na pevske vaje in tudi nedeljske maše sem se vedno bolj veselila. Pred koncem šolskega leta sem dobila tudi povabilo, da postanem animatorka na poletnem oratoriju. Sprejela sem, kot tudi povabilo, naj med šolskim letom vodim skupino predšolskih otrok. To leto je zame nekaj povsem novega, čudovitega. Velik del svojega časa namenim župniji v raznih skupinah, saj me to osrečuje in veseli. Starši me v mojem življenju podpirajo, veseli jih predvsem to, da sem v dobri družbi; kljub temu pa večkrat doma padajo pripombe, da me ni nikoli doma.

Odgovornost animatorke ne jemljem kot neko težo, saj te obveznosti nimam za obremenitev, temveč jo opravljam z zadovoljstvom. Vero oznanjam prek svojih dejanj, odnosov in skupin, v katere sem vključena.

Živeti kot apostol-animator je super, a tudi zahtevno. Imeti moraš močno vero, močno voljo in še kaj. Trudim se, verjetno mi bo kdaj tudi uspelo. Z vero in pogumom je vse mogoče.

Sabina

STOL

Za prihodnjo številko pošljite svoje prispevke na temo: katere so vrednote, ki jih mladi živite. Kaj te razveseljuje, kaj te napolnjuje z navdušenjem, kaj botruje tvojim odločitvam ...
<vestnik@salve.si>

SALVO in SEAN

dr. Pascual Chávez Villanueva
Sadovi preventivnega sistema

Druga dva sadova don Boskovega sistema
sta bivši gojenec Salvo D'Acquisto
in angleški prostovoljec Sean Devereux.

Salvo, bivši gojenec, je pomemben sad preventivnega sistema. Bil je eden od tistih, ki mu je uspelo postati »pošten državljani in dober kristjan«.

Rojen je bil v Neaplju 17. oktobra 1920 kot prvi od petih otrok. Živel je v zdravi in pobožni družini. Že kot otrok je bil v otroškem vrtcu pri sestrah HMP na Vomero, nato pa v osnovni šoli v salezijanskem zavodu v isti mestni četrti. Postal je karabinjer, kjer se je pokazal pripravljenega na vsako žrtev. S službenega mesta je nekoč pisal svoji materi: "Trebalo se je vdati v Božjo voljo tudi za ceno bolečine in žrtve." Njegova moralna zrelost ga je kmalu pripeljala do odločitve za najvišjo žrtev: dati življenje za druge. Nemci so obsodili 24 talcev na smrt. 23. 9. 1943 so si pri Torre Pallidoro pri rimskih vratih morali že kopati jame za svoj grob. On se je temu uprl. Bil je usmrčen namesto talcev. Leta 1985 se je začel postopek za razglasitev njegovega mučeništva in kmalu lahko pričakujemo, da bo razglašen za blaženega.

Ko sam razmišljam o D'Acquistovi vzgoji, mi najprej pride na misel, da je vse njegovo življenje zajeto v en dogodek. Že res, toda ne bi bilo junaškega dejanja, če ne bi bilo v ozadju resne in vztrajne vzgoje za velike vrednote dolžnosti in žrtve. Kdo bi mislil, da se v tem fantu v uniformi skriva junak? Poznamo druge primere, kjer zgodovina biča vzgojitelje in nas vabi, da razvijamo skrite možnosti ti-

stih, ki so nam prepuščeni v vzgojo. Ob tem moram poudariti, *da nismo tisto, kar smo, ampak tisto, k čemur smo poklicani, da postanemo ...*

Sean, rojen 1963 v Yateleyu v Angliji, gojenec v salezijanskem zavodu Farnborough od 1975 do 1982. Po diplomu iz zemljepisa in telesne vzgoje ter magisteriju je leta 1986 postal profesor na salezijanski šoli Chertsey v Surreyju. V teh letih je bil navdušen in delaven član salezijanskih sodelavcev in bivših gojencev. Nekoč se je udeležil svetovne konzulte mladih bivših gojencev in ob tej priložnosti se je srečal s papežem Janezom Pavlom II. Po tem srečanju se je trdno odločil, da bo kot prostovoljec šel k salezijancem v Liberijo (Afrika). Želja se mu je uresničila februarja 1989, ko je

odšel v salezijansko misijon v Tapiti, kjer je poučeval na St. Francis School. Ko so zaradi državljanske vojne l. 1990 šole zaprle, je kot prostovoljec začel sodelovati pri OZN, kjer je vodil razdeljevanje hrane. Sprejel je svojo življenjsko odločitev: živel je pri najrevnejšem afriškem ljudstvu, da bi pomagal otrokom in mladim. Ker je nasprotoval vojni, je nalezl na težave z uporniki, ki so ga nekoč grdo pretepli. Leta 1992 se je vrnil v domovino in takoj začel sodelovati z UNICEF-om. Še istega leta je bil poslan v Somalijo v Kismayo. Odkrito je govoril o brezpravnosti v deželah, kjer ljudje strašno trpijo, ter o brezčutju, ki ga je obdajalo. Odkrival je korupcijo poglavarjev in njihovo dobičkaželjnost. In to ga je verjetno stalo življenja. 3. januarja 1993 so ga v pristanišču napadli uporniki, potem ko je odklonil oboroženo spremstvo, ki je v tej deželi skoraj obvezno. Nikoli ni skrival svojega odpora do vojne in do vojaških voditeljev, ki so iz tega iskali svojo korist. Tako se je končalo njegovo življenje, polno poguma in idealov. Kadar so mu govorili o nevarnosti in tveganju pri njegovem delu, je vedno enako odgovoril: "Dokler mi bije srce, moram delati to, kar menim, da morem storiti, in pomagati tistim, ki so manj srečni od mene." Sean, človek z blestčim nasmehom, pogumom, prizadevanjem in doslednostjo, je dal svoje življenje sredi dela za uresničenje pričakovanj in možnosti zapuščenih in ubogih, da bi jim vlil novega spoštovanja in upanja. ■

"KAJ BI BILO S SVETOM KO BI NE BILO REDOVNIKOV?"

Dragi molivci in molivke za duhovne poklice!

V Sloveniji obhajamo leto duhovnih poklicev. Posebna pozornost je namenjena redovniškim poklicem, o katerih je papež Janez Pavel II. v dokumentu o redovništvu "Posvečeno življenje" (1996) zastavil vprašanje: "Kaj bi bilo s svetom brez redovnikov?"

Vemo, da papež zelo ceni redovništvo – Bogu posvečeno življenje. V omenjenem dokumentu med drugim piše:

- Posvečeno življenje zadeva vso Cerkev in predstavlja tisto obliko življenja, ki jo je sprejel Jezus, ki je bil od Očeta poklican, po Svetem Duhu posvečen in poslan (PŽ 22).

- Krajevna Cerkev, ki bi ostala brez redovnega življenja, bi postala slabotna. Cerkev se absolutno ne more odreči posvečenemu življenju (PŽ 48).

Na svečnico 2004, na dan posvečenega življenja, je papež med govorom v baziliki sv. Petra v Rimu povabil vse redovnike in redovnice, naj obnovijo svojo popolno predanost Bogu: "Vsak dan v veselju in prepriča-

nju, v skritosti samostanskega življenja ali skupaj z revnimi in obrobniimi, med mladimi v različnih apostolskih dejavnostih ali v misijonskih deželah, ponavljajte svoj DA Bogu ljubezni ... Bog želi od vas, da ste zvesti njegovi ljubezni in popolnoma predani dobremu vaših bratov ... To je dragocen prispevek, ki ga lahko podarite Cerkvi, da bo evangelij upanja dosegel vsakega moža in ženo našega časa ...". V nadaljevanju govora je papež povabil vso Cerkev, naj znova odkrije bogastvo preroškega posvečenega življenja.

V tem duhu so na dan posvečenega življenja nagovorili slovenske redovnike in redovnice tudi naši škofje ordinariji.

V pridigi med mašo pri frančiškanih v Ljubljani je redovnike, redovnice in druge Bogu posvečene nagovoril ljubljanski nadškof dr. Franc Rode in navzoče spodbujal, naj se vsak izmed njih popolnoma izroči Bogu z nedeljenim srcem, naj hrepeni po svetosti in po služenju bratom in sestrām. "Če je tako, potem je redovništvo zgovoren izraz Jezusove navzočnosti v

zgodovini, njegovega delovanja v človeštvu, njegove ljubezni do človeka."

Dragi molivci in molivke za duhovne poklice! Gospodu nadškofu dr. Francu Rodelu, ki ga je papež Janez Pavel II. na praznik lurske Matere Božje (11. 2. 2004) imenoval za prefekta Kongregacije za ustanove posvečenega življenja in družbe apostolskega življenja čestitamo ob tako visokem imenovanju, želimo mu obilen Božji blagoslov v prizadevanju v blagor karizem posvečenega življenja in mu zagotavljamo molitveni spomin vse salezijanske molitvene družine za duhovne poklice. ■

Ivan Turk
VODITELJ MOLITVEN

MOLITVENI NAMENI

◆ MAREC

"Prosimo torej Gospoda žetve, naj pošlje delavcev na svojo žetev" (Mt 9, 37–38)

Za starše in vzgojitelje, da bi vzgajali mladi rod v duhu Jezusovega evangelija.

◆ APRIL

"Prosimo torej Gospoda žetve, naj pošlje delavcev na svojo žetev" (Mt 9, 37–38)

Za fante in dekleta, ki jih Bog kliče v njemu posvečeno življenje.

◆ MAJ

"Prosimo torej Gospoda žetve, naj pošlje delavcev na svojo žetev" (Mt 9, 37–38)

Da bi starši, vzgojitelji in mladi ob šmarnični pobožnosti razmišljali tudi o pravilni poklicni odločitvi, ki jo Bog namenja vsakemu človeku.

Sv. Janez Bosko - vzgojitelj svetih fantov

Že svetopisemski pisatelj ugotavlja, da starosti ne merimo samo z leti in s sivimi lasmi, temveč z razumnostjo in brezmadežnostjo življenja. Dominik Savio je z nedopolnjenim petnajstim letom življenja dosegel zrelost odraslih let in s svojo svetostjo daleč prerastel nešteto zrelih ljudi. Že kot sedemleten otrok je pokazal, da točno ve, kaj hoče, in tudi, kako hoče. Ob prvem svetem obhajilu je namreč napravil duhovni program za življenje.

DOMINIKOV DUHOVNI PROGRAM NADGRADI DON BOSKO

piše prof. Tone Ciglar

Postavlja se vprašanje, kaj je človek. Vsekakor je zanj načilna večplastnost osebnosti. Zakaj naj bi torej bil določen samo po svojih genih ali biološki zasnovi? Saj v človeku odkrivamo kot temeljno njegov čut za dobroto in ljubezen, torej Boga. Kakor je treba negovati telesne potrebe, moramo skrbeti tudi za duhovne, da se razvijejo do svoje polnosti. Zato pa človek nastaja v dolgotrajnem procesu vzgoje, ki naj omogoči razcvet vseh njegovih darov.

Verska vzgoja v družini

Dominik Savio je bil deležen dobre družinske vzgoje. V družini je bila doma ne samo molitev, prejemanje zakramentov in nedeljska maša, temveč zgledno krščansko življenje. Nič čudnega, če se je tega "nalezel" tudi Dominik in je že kot otrok vodil družinsko molitev, kot petleten redno hodil v cerkev in ministriral. Če je prišel, ko je bila cerkev še zaprta, je pokleknil in molil kar na pragu. Vsi so občudovali njegovo vzorno vedenje.

Prvo obhajilo

Dominik se je kot otrok na pamet naučil ves katekizem. Kot je bila takrat navada, je hodil k spovedi, čeprav še ni smel k obhajilu. Prvo obhajilo so otroci takrat običajno prejeli pri enajstih ali dvanajstih letih. Župnik je Dominiku zaradi njegove zrelosti dovolil prejem prvega svetega obhajila, ko je bil star sedem let.

Zanj je bil to velik dogodek, ki je pustil neizbrisen pečat v njegovem življenju. Zapisal je, kot pravi, spomine na najlepši dan v življenju. Listek je spravil v molitvenik in ga pogosto jemal v roke in obnavljal sklepe. Sklenil je: 1. Pogosto bom hodil k spovedi in bom prejel obhajilo vsakokrat, ko mi bo dovolil spovednik. 2. Posvečeval bom praznike. 3. Moja prijatelja bosta Jezus in Marija. 4. Rajši umreti kot grešiti.

Sv. Janez Bosko je svoje prepričanje zapisal v življenjepisu o Dominiku: "Bodite prepričani, da je dobro opravljeno prvo obhajilo moralni temelj za vse življenje." Dominik je iz tega živel do konca življenja.

Duhovni program

Kaj zmorejo ne samo mladi, ampak celo otroci! Dominik je sklepe ohranil kot program, ki ga je vedno spremljal. Pri sedmih letih je že zmozel kaj takega! Mi danes pravimo, da mladi niso zmožni podobnih odločitev niti pri dvajsetih. Kako to? Je v življenju kaj odpovedalo?

Dominik je dozorel do stopnje, ko bi zanj lahko postalo usodno, če bi ostal še naprej doma; sedaj se je pojavila potreba po izkušenem duhovnem voditelju. Bog mu je dal sv. Janeza Boska, ki je na temelju, ki ga je postavila družinska vzgoja ob pomoči dušnega pastirja, postavil stavbo svetosti, pravi duhovni nebotičnik, ki je zares segal do samih nebes. Povzel je vse duhovno bogastvo in ga nadgradil s svojim duhovnim programom.

Don Bosko ni storil, kot bi morda mnogi, češ: Srečni bodite, imate zlatega fanta, z njim nimate problemov, lahko ste mirni. In bi ga pustil pri miru. Tako bi bilo neke zgodbe konec, Bog pa ji je namenil nadaljevanje. Don Bosko je tak, da tudi na mladih zida do nebes.

■ Pogosta spoved in obhajilo

Pri don Bosku je Dominik našel ne samo spovednika, ampak duhovnega voditelja svoji duši. Mladi se v razburkanosti mladostnih viharjev hitro zgubijo, če nimajo izkušenega vodnika. V njih pa je premalo duhovne moči, da bi sledili idealom, če se ne oklenejo Jezusa. Pri don Bosku sta to dva stebra, ki držita pokonci duhovno stavbo vsakega fanta.

Kdo danes vodi in usmerja mlade? Komu mladi zaupajo svoje težave in probleme? Se odrasli sploh upamo priti pred mlade s programi svetosti? Imajo mladi duhovnika za svojega vodnika in svetovalca? In to ne le občasno, ampak bolj ali manj redno? Tega ni mogoče doseči brez popolnega zaupanja in iskrenosti.

■ Nedelje in prazniki

Kaj je nedelja? Čas, ko se duhovno umirimo in uredimo. Ko pregledamo svoje duhovne programe. Ko prečistimo svoje namene. Vse v spodbudnem doživljanju verskega občestva. Ko se napolnimo z močjo, da prav preživimo teden, ki je pred nami.

To je neskončno daleč od zabaviščno-porabniškega izkoristka nedelje, k čemu smo danes nagnjeni, duhovno pa le mimogrede ali občasno. Odrasli kažemo mladim, kako preživeti duhovno bogato nedeljo z mašo, prejemom zakramentov, s poglobljanjem v Sveto pismo ...

■ Prijateljstvo z Jezusom in Marijo

Dominik sklene nerazdružno prijateljstvo z Jezusom in Marijo. Šlo je za pravo duhovno zavezo. To je izkoristil sv. Janez Bosko in opozarjal Dominika, naj vedno živi v tem prijateljstvu, sicer je težko ali nemogoče doseči velike ideale. Prav gotovo velja znana ugotovitev: Povej mi, kdo so tvoji prijatelji, pa ti povem, kakšen si ti. Kako bi mladi mogli biti dobri brez druženja s tistimi, ki jim verske vrednote v življenju kaj pomenijo!

■ Vojna napoved grehu

To je končna posledica gornjih treh odločitev: kdor hoče biti dober, prepričan in praktičen kristjan, kdor hoče svoj krst vzeti zares in iz njegove milosti živeti, ta se ne more sprijazniti z grehom. Dominik gre celo veliko dalje, saj je pripravljen prej umreti, kakor pa grešiti, storiti kaj, kar bi prekinilo njegovo povezanost z Bogom in oskrnilo njegovo besedo, ki jo je dal Bogu.

Kako srečen je bil, ko mu je don Bosko razložil pomen imena Dominik, namreč, da je Gospodov. Če je tako, potem moram zares paziti, da ga z grehom ne bom nikdar žalil, sklene Dominik. Ta zavest, da pripada Gospodu, ga je vodila do človeške zrelosti in polnosti.

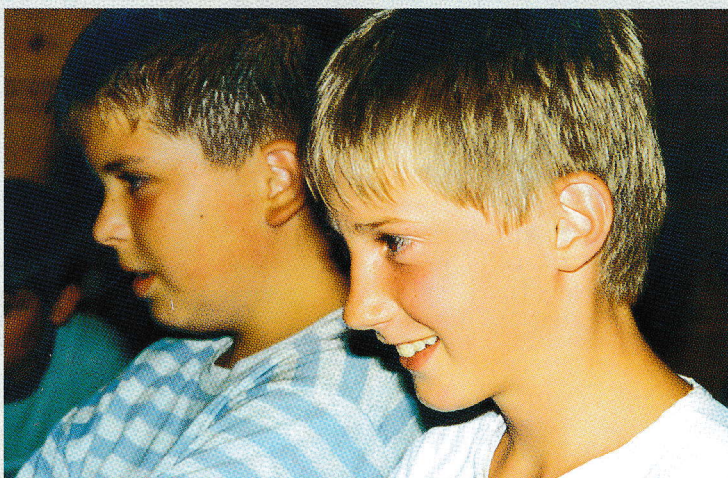
Duhovna dozorelost

Pravimo, da je človekova osebnost večplastna: biološka, psihična, socialna in duhovna. Merimo jo z ustreznimi merili: biološko (telesno) z leti, psihično s pametjo, socialno z odnosi do drugih. S čim pa duhovno?

Kako smo zagledani v prvo: nihče ne bi hotel biti bolan, prizadet. Prav tako tudi ne neumen; vsak si tudi želi spoštovanja in ljubezni drugih ljudi. Kako to, da človek ne bi hotel biti tudi dober?! Kot da bi bili geni vse in da bi bilo s spočetjem v nas položeno le to, kakšne bodo oči, barva las, ... "Vrojene" so tudi druge lastnosti, značilno človeške, kot težnja po dobroti, lepoti, resnici, ali po Bogu. Saj, če smo ustvarjeni po Božji podobi, potem je dobrota, resnica, ljubezen ... naša narava.

Bog govori sleherni duši. Nekatere so za njegovo govorico posebej občutljive, naučili so jih namreč slišati ga in celo poslušati. Drugi so bolj gluhi, saj marsikoga niso na to sploh opozorili. Dominikova duša je bila čudovit instrument, na katerega je Bog lahko zaigral božansko melodijo mladinske svetosti. Vzgoja pa mu je odstirala nova in nova duhovna obzorja.

Kdor hoče zares kaj narediti iz svojega življenja kot kristjan, mora imeti svoj duhovni program, smernice, cilj, pa tudi sredstva, kako bo to dosegel. Kdor v to dvomi, naj pogleda, kako je to storil Dominik. Kdor ne ve, kaj naj bi napravil, lahko posnema Dominika. Kdor je v dvomih in negotov, naj si najde dobrega spovednika in zaupnika svoji duši, ki ga bo vodil skozi viharje k človeški in krščanski polnosti. ■

LURŠKA MATI BOŽJA

11. februar

piše s. Marija Žibert hmp

Leta 1907 je sv. papež Pij X. vpeljal v bogoslužje spominski dan na prikazovanja Matere Božje v Lurdu v Franciji. V tem kraju pod Pireneji se je od 11. februarja do 16. julija leta 1858 Marija osemnajstkrat prikazala štirinajstletni pastirici Bernardki Soubirous.

Smrtno zadnjega apostola se je končalo javno razodetje. Vsa poznejša razodetja, kar jih je res bilo, pa so "zasebna" razodetja, namenjena npr. blagru Cerkve, ki se v določenem zgodovinskem obdobju nahaja v posebnem položaju.

Splošno in posebna razodetja

Nemški teolog Karl Rahner pravi, da nam posebna razodetja ne odkrivajo novih resnic Božjega razodetja, pač pa izražajo naročila določenim vernikom ali prek njih celo vsej Cerkvi, kaj je treba kristjanom storiti v določenem zgodovinskem položaju.

Če Cerkve posebna razodetja kdaj potrdi, kakor je to storila glede Lurda, je s tem mišljeno troje: da v tistem razodetju ni ničesar takega, kar bi bilo zoper vero in nrvnost; da se sme širiti v javnosti; da mu je zaradi dovolj zanesljivih znamenj mogoče brez nasprotovanja krščanski razumnosti in pobožnosti dati pritrditev vere.

Lurd - potrditev verske resnice

Cerkve posebnih razodetij nikoli ne razglasi in ne more razglasiti za verske resnice ali dogme. Lahko pa neko posebno razodetje potrdi kako versko resnico, kot

se je to zgodilo v Lurdu: leta 1854 je Cerkve razglasila resnico o Marijinem brezmadežnem spočetju, leta 1858 pa se je "lepa Gospa" Bernardki predstavila: "Brezmadežno spočetje sem!"

Cerkve je zaradi možnosti prevar in samoprevar pri posebnih razodetjih zelo previdna. Tudi v Lurdu je šele ob dogajanjih, ki so rasla iz duha krščanske ponižnosti, evangeljske spokornosti, resnične bogoljubnosti in nadnaravne ljubezni do ljudi ter prenovitve, prišla do sodbe: "Božji prst je tukaj! Marija je tukaj v resnici na izreden način posegla v življenje Bernardke in njenega okolja." ■

»Marijina prikazovanja v Lurdu in drugod po deželah krščanskega Zahoda vsebujejo zagotovilo, da je tisti "propad Zahoda", ki ga nekateri evropski misleci vztrajno napovedujejo, mogoče premagati in preprečiti. A če hočemo to doseči, si moramo z vso resnostjo vzeti k srcu vedno znova ponavljano Marijino svarilo o potrebnosti pokore; tisto svarilo, s katerim je Jezus sploh začel oznanjati blagovest odrešenja« (W. Nigg).

Ljudje ne bi mogli živeti skupaj, če ne bi drug drugemu razkrivali resnice. To mora upoštevati vsaka skupnost, še posebej država, ki pospešuje načine, da je resnica izvor vseh družbenih in medosebnih odnosov.

Vendar naj bi bila že leta 1992 na Kureščku dana napoved, da se bo Slovenija pogreznila v temo liberalizma. Del družbenih struktur se je namreč potopil v zmoto, samoprevaro in zlaganost, kar pomeni isto kot sužnost hudiču, očetu vseh laži (prim. Jn 8, 44). Zato katoliško Cerkev, ki prinaša tudi v naši domovini Kristusovo luč, zaslužnji svet sedaj še toliko bolj preganja, zaničuje in jo celo poskuša uničiti. Ta beda popačenosti, zlaganosti in teme se razkriva grešna zlasti zato, ker nam, katoličanom, Gospod pošilja Duha resnice. Zaslužnji od očeta laži drugim vsiljujejo idejo, da sodobna družba lahko funkcionira kot demokracija le, če je laiciistična.

Družba brez Boga

Laicizem je na Slovenskem postal ideologija in je zamenjal propadli marksizem. Tudi laicizem si prizadeva, da bi vero popolnoma izločil iz javnega življenja. Zato zagovarja laiciistično

Foto: J. Žnidaršič; obdelava M. Lamovšek

družbo, predvsem šolo in kulturo. Laicizem ne priznava prisotnosti in delovanja Boga v človeški družbi, zato na njegovo mesto postavlja človeško sebičnost kot idejo, utemljeno tudi s filozofskimi trditvami, ki pa se vedno znova izrojeva v laž. Posledice so po dvanajstih letih že vidne: odsotnost versko-moralnih vrednot med ljudmi in domovinske zavesti med mladimi, podkupovanja v javnih ustanovah, nepoštena socialna politika, zato vse večji prepad med revnimi in bogatimi, odsotnost politične volje med ljudmi in še bi lahko našteval. Zato bodo ljudje kaj hitro lahko zamenjali Božjo resnico z lažjo ter služili stvári bolj kakor Stvarniku, ali pa živeli in umirali na tem svetu brez Boga in se izpostavili nevarnosti končnega obupa (prim. C 16).

Kristjan - prerok resnice

Čeprav je za mnoge Slovence liberalizem še mit, ki mu gre verjeti in zaupati, pa smo se vsi že pošteno preobjedli njegovih stvaritev: gospodarsko, socialno in moralno popolnoma razkrojena država. Državljeni smo tako postali družbeno brezbrizni v čakanju, da se bo kaj zgodilo in spremenilo. Tudi v takšni situa-

Stara zaveza izpričuje: Bog je vir sleherne resnice. Njegova beseda je resnica (prim. Prg 8,6; 2Kr 7,28). Njegova postava je resnica (prim. Ps 118; 142). Ker je Bog resnicoljuben (prim. Rim 3,4), smo tudi mi poklicani, da živimo v resnici (prim. Ps 118,30). V Jezusu Kristusu se je Božja resnica razodela v celoti. On je poln milosti in resnice (Jn 1,14), je luč sveta (Jn 8,12) in rešitelj iz suženjstva, zmote in zlaganosti. Nas, njegove učence, uči brezpogojne ljubezni do resnice: "Vaš govor bodi: Da, da; ne, ne" (Mt 5,37).

Luč resnice

piše dr. Peter Štumpf

ciji Kristus nas, kristjane, obvezuje k pravičnosti in dejavni ljubezni. Zato smo poklicani, da razkrinkamo nepravilnosti, krivice in laži v družbi in pri posameznikih, ki so še posebej zanje odgovorni. Če tega ne bi storili, bi tudi mi postali sužnji teme. Pri tem so še kako dobrodošla sredstva družbenega obveščanja, da širimo in oblikujemo pravilno javno mnenje! Izogibati pa se moramo skušnjavi, da bi zašli v blatenje.

Luč katoliške vere

Nekega jutra, ko se je sv. Dominik Savio po sv. obhajilu zah-

valjeval, se mu je zazdelo, da vidi obširno raven, polno ljudi, a vse je ovijala gosta megla. Hodili so kot ljudje, ki so zašli in ne vedo več, kam bi stopili. Spoznal je, da vidi Anglijo. Medtem je zagledal papeža Pija IX. Ko je hodil, je ob svetlobi luči megla postopoma izginjala in ljudi je obsijalo sonce kot sredi popoldneva. Skrivnostni prijatelj mu je dejal: "Ta luč je katoliška vera, ki mora razsvetliti Angleže".

Tudi Slovence bo morala še bolj razsvetliti luč katoliške vere, da bomo spoznali resnico in po njej živeli. ■

O bisk predstojnika slovenskih salezijancev, g. Lojzeta Dobravca, skupaj s celotnim inšpektorialnim svetom, je ob priložnosti odprtja novega centra pomenil posebno priznanje za vsestransko prizadevanje sobratov, ki delujejo in ki so nekoč delovali v črnogorskem glavnem mestu.

Raznovrstni tečaji

Center za vzgojo in izobraževanje don Bosko je tako najnovejša v vrsti mnogih pobud za vzgojo mladih v Podgorici in nje-

Pri tečaju računalništva

ni ožji okolici. Pa ne samo za vzgojo, pač pa tudi za izobraževanje, saj se bodo mladi – pa tudi starejši – v centru v najrazličnejših tečajih naučili marsičesa, kar jim bo v gospodarsko prebujajo-

Podgorica je mesto, v katerem se prepleta več narodnosti, več religij in s tem na nek način tudi več kultur. Po podatkih iz leta '99, ki temeljijo na popisu prebivalstva v letu 1991, je po veroizpovedi dobrih 75 odstotkov pravoslavni, na drugem mestu so muslimani, katoličani pa v tem mestu predstavljajo le dober odstotek prebivalstva. Župnija

joči se deželi lahko prišlo še kako prav. Prav v ta namen je v centru primerno opremljena računalniška učilnica za izobraževanje na področju informacijske tehnologije, prav tako pa je z najsodobnejšimi napravami, ki so sad slovenskega znanja, opremljena učilnica, kjer bodo tečajniki pridobivali znanje s področja elektrotehnike. Vendar ti dve področji še ne pomenita celotne ponudbe širokega spektra dejavnosti in tečajev novoodprtega izobraževalnega središča, ki je domiselno umeščeno v arhitekturno celoto z velikansko župnijsko cerkvijo in salezijanskim mladinskim centrom. Glede na ponudbo izobraževanja je namreč zelo veliko povpraševanja tudi po najrazličnejših jezikovnih tečajih, pa po strojepisju, po tečaju šivanja in modnega krojenja in nenazadnje tudi po usposabljanju v kuharskih veščinah. Trenutno je v omenjene tečaje razporejenih 54 tečajnikov, ki jih poučuje 5 profesorjev.

Salezijanski mladinski center

Salezijanska ustanova v Podgorici se že dolgo ne ukvarja več samo s klasično župnijsko pastoralno dejavnostjo. Pred skoraj petimi leti je namreč postopoma zaživel salezijanski mladinski center, ki ima svoje prostore v veliki dvorani pod

Presvetega Srca Jezusovega, ki jo vodijo slovenski salezijanci, tako šteje nekaj manj kot 2.500 župljanov. Zanj je prav na praznik sv. Janeza Boska kot novi župnik prevzel skrb g. Janez Mirtek, dolgoletni misijonar v Albaniji. Pastoralno delo v župniji kot tudi v novem centru pa sooblikujejo tudi sestre Frančiškanke Marijinega Brezmadežnega spočetja.

foto M. Lamovski

PODGO
nov

cerkvijo. Salezijanec g. Rudi Tisel je okrog sebe začel zbirati fanete in dekleta, ki so sčasoma postali animatorji in v svoj krog počasi privabljali še druge. Izkazalo se je – tako kot v mnogih drugih salezijanskih ustanovah po svetu, ki so vpete v mnogoetnično, mnogokulturno in mnogoversko okolje – da salezijanska ustanova ne more biti prostor srečevanja le za izbrance, pač pa v njej lahko najdejo prostor vsi, ki želijo in hočejo napredovati v človeški in duhovni zrelosti. "Don Boskov center, pravi g. Rudi, je odprt za vsakogar. Ne gledamo na vero. Po-

izobraževalno središče

membem je vsakdo, pa kakršenko-lije. Sem prihajajo tako pravoslavni kot katoličani in muslimani. Največ pa je versko neopredeljnih oz. takšnih, ki niso bili vzgajeni v nobeni veri. Želimo, da se vsakdo čuti sprejet." V mladinskem centru poteka tudi animator-ska šola, dvakrat na leto organizirajo oratorij za osnovnošolce, vsak teden pa več športnih ekip tekmuje v okviru Don Bosko lige.

Za lepši jutri

Pomembna so tudi razna srečanja po Evropi, ki se jih mladi iz Podgorice pogosto udeležujejo in tako spoznavaajo, da nji-

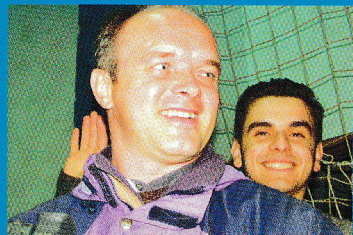
Marijana: Pri maši sem slišala za tečaj računalništva. Zelo sem zadovoljna. Imamo odličnega profesorja, ki nas dobro uči. Pričakujem, da se bom lahko veliko naučila. Don Boskov center je odlična stvar. Tu se mladi spoznajo, se spoprijateljujejo in se naučijo veliko novih stvari.

Mario: Za tečaj sem izvedel na sestanku animatorjev. Računalnik me zelo privlači in rad se učim. Učitelj je dober, toda še boljši je tisti pri starejši skupini. Kar dobro nam gre, lepo napredujemo. Vendar pa bi bilo še bolje, če bi imel vsak svoj računalnik, ne pa da sva po dva skupaj. Učimo se program Word in Excel. Sedaj je don Boskov center res tak, kot mora biti.

Zef: Kar se tiče šole, je enkratna. Res dobro od salezijancev, ker je sedaj res tako, kot je rekel don Bosko: "Za vzgojo otrok so potrebne štiri stvari: dvorišče, cerkev, dom in šola." Do sedaj je manjkala samo še šola. Prostor je enkratno urejen. Super je tudi don Boskov center. Prihajam že štiri leta. Vodim skupino ministrantov (okrog 35 nas je), prav tako pa sem tudi animator. Vodim razne programe za otroke. Super je.

Letošnji praznik sv. Janeza Boska je bil za salezijance v Podgorici (Črna gora) in s tem za celotno salezijansko skupnost v Sloveniji (skupnost v Podgorici je namreč del ljubljanske salezijanske inšpektorije) svojevrstna krona večletnega prizadevanja v blagor mladine na tem področju Balkana. Na ta dan je namreč barski nadškof, msgr. Zef Gashi, blagoslovil obnovljene prostore salezijanske skupnosti ter prostore novega Centra za izobraževanje in vzgojo don Bosko.

G. Rudi v mladinskem centru

hovo življenje vendarle ni utirjeno v nekakšno brezizhodnost. Prav v tem je novo izobraževalno središče velikega pomena, saj mlade ne navaja k temu, da bi z velikimi očmi gledali na "blišč" Zahoda, pač pa jim pomaga, da se v okolju, kjer živijo, lahko česa koristnega izučijo in s tem v svoj prostor prinašajo novo kvaliteto življenja. O tem je prepričan zlasti pobudnik in osrednja gonilna moč novoustanovljenega izobraževalnega središča, salezijanec mag. Andrej Baligač, ki se je ob priložnosti blagoslova novega centra zahvalil vsem, ki so prispevali, da je bila ideja o iz-

gradnji novega izobraževalnega središča uresničena. Organizacija finančne pomoči je prevzela Misijonska prokura iz Bonna, ki jo je tedaj vodil salezijanec g. Karl Oerder. Načrte za domišljeno preureditev prostorov sta izdelala zakonca Kitek, gradbena dela pa je kvalitetno izvedlo črnogorsko podjetje Kroling, pod strokovnim nadzorom gospe Meri Lavrič in inšpektorialnega ekonoma g. Blaža Cudermana. ■

Marjan Lamovšek

*"Do smrti **se bojuj** za resnico,
in Gospod Bog se bo bojeval zate." Sir 4,28*

Otrok

Otrok, kako lepe tvoje so oči,
a srček toplote in nežnosti želi.
Morda popestoval bi se rad,
poslušal pravljico kot ponavad'?

Pod Marijinim plaščkom bi zaspal,
telo in dušo okrepečal
in ko jutro novo se rodi,
spočit veselo spet bi vstal.

Vse to preproste so stvari,
če mamica ob tebi bedi,
če očka te poboža rad,
potem si že najbolj bogat.

Olga

Rada bi bila otrok

Rada bi bila otrok, Gospod,
rada bi bila otrok,
tako preprosta in neposredna.
Včasih se ne znam razveseliti
malih stvari,
otrok pa je hvaležen za vse,
kar dobi.

Rada bi se igrala kot otrok
in se veselila vsega,
kar me obdaja.

Gospod, rada bi bila otrok.

Anita

Za srečno otroštvo

O Bog, daj vsem otrokom sve-
ta dovolj kruha in da bodo vsi
imeli brezskrbno otroštvo,
brez vojn in nasilja.

Zakaj sem samo jaz lahko
srečen? Zakaj je toliko otrok
nesrečnih? Zakaj sem samo jaz
ljubljen ...

Ne bom srečen, dokler bo samo
en otrok na svetu nesrečen.

Roman

**Ustavi se ob sliki, premišluj,
kaj ti govori. Potem zapiši
molitev ali pesem ali raz-
mišljanje in to do 15. aprila
pošlji na naslov Salezijan-
skega vestnika (gl. str. 2).**

*"Kdor se torej poniža
kot ta otrok, bo največji
v nebeškem kraljestvu."*

Mt 18,4

Otrok, velik v očeh nebeškega Očeta

Poslavlja se božični čas, v kate-
rem je bila razodeta največja
skrivnost ponižnosti samega
Boga. Novorojeno dete, rojeno
v bornem hlevu, se je sklonilo
nad ta svet, ki je včasih tako zelo
krut, da odriva tiste, ki so majh-
ni pred svetom, a veliki v očeh
nebeškega Očeta. S svojimi raz-
prtimi ročicami hoče objeti vse
in jih ogreti s svojo ljubeznijo.
Tudi te nedolžne otroške oči ne
iščejo najljubše igrarice, ampak
v vsej skromnosti žele le tiste-
ga, ki ga bo varoval, se z njim ig-
ral, ga ljubil v varnem zavetju
doma. To pa mu ponudi lahko
samo ljubezen. Bodimo odprti
zanjo. Saj je zastoj dobljena,
naj bo tudi podarjena.

Cilka

VSAK DRUGI MESEC DON BOSKO PRITEBI DOMA!

**Salezijanski vestnik
podarjamo tistim,
ki ga želijo.**

Leta 1877 ga je ustanovil
sv. Janez Bosko,
v slovenskem jeziku
izhaja od leta 1904.

Po don Boskovi zamisli
je SV dar vsem (torej zastoni),
ki s simpatijo spremljajo
salezijansko delo
med mladimi in v misijonih.
Hvaležni pa smo za vsak dar,
ki nam pomaga
pri kritju stroškov.

**Ponudite ga svojim sorodnikom
in prijateljem.**

Takoj nam sporočite
**spremenbo
naslova.**

Naslov:
SALEZIJANSKI VESTNIK
Rakovniška 6
1000 LJUBLJANA
tel.: 01/42.73.028
faks: 01/42.80.579
e-mail: vestnik@salve.si

Bog je združil najini poti

Vsobi dišijo lilije, v kotu je lep svež šopek, danes pa valentinovo ...

Karli. Ne, ne. Šopek tukaj ni zaradi valentinovega, jutri ima Ana rojstni dan, okroglo obletnico ...

Ana. Karli nikoli ne pozabi na moje osebne praznike. Vedno pokaže kako posebno znamenje pozornosti. Zato šopek pravzaprav ni več presenečenje.

• Verjetno se rada spominjata začetkov vajuine ljubezni.

Karli. Zdi se mi, kot da bi naju Bog privedel skupaj. Prepričan sem, da je on tisti glavni, ki naju vodi skozi življenje.

Ana. Po končanem šolanju (doma sem s Kočevskega) sem se

zaposlila v Vojniku in tam začela obiskovati tudi mladinski ve-rouk. Tu sem srečala Karlija.

Karli. Kmalu potem, ko sva se spoznala, sva začela hoditi skupaj kot fant in dekle. In po devetih mesecih sva se poročila.

Ana. Doma so mi popolnoma zaupali, ko sem šla od doma in prav tako tudi ob dokaj hitri odločitvi za poroko.

• Odločila sta se za veliko družino ... trije otroci so že najstniki.

Ana. Vedno sem si želela številno družino. Vse otroke sva sprejemala, kot so prihajali. Morda je bil še najbolj »načrtovan« četrti otrok.

Karli. Po prvih treh je bilo malo premora, ko pa so prvi trije začeli hoditi v šolo, je postalo doma kar malo prazno ... in tako je prišel Filip. Da pa ne bi bilo njemu dolgčas, sta prišla še Erik in Urh.

Ana. Lahko rečem, da je bilo bolj naporno obdobje pri prvih treh otrocih. Pri zadnjih treh pa so že veliko pomagali starejši otroci. Vseskozi pa sem, razen porodniške, hodila v službo. Po petem otroku so mi v službi odobrili šesturni delavnik. Tako lahko pozneje odhajam v službo, prej pridem domov in v miru pripravim kosilo.

Karli. Pri vzgoji otrok ne doživljava kakih večjih napetosti. Z ženo se vedno dogovarja, tru-

družina BREZOVŠEK CELJE

Osemčlanska družina v najvišjem nadstropju bloka. Oče Karli je gradbeni tehnik in samostojni podjetnik. Mami Ana je farmacevtski tehnik ter dela v celjskih lekarnah. Imata šest otrok. Lucija končuje srednjo vzgojiteljsko šolo, Ambrož 2. letnik srednje šole za medijskega tehnika, Lara pa osnovno šolo. Mlajši trije: Filip je v 2. r. devetletke, Erik in Urh (6 in 3 leta) pa sta v vrtcu.

diva se, da bi bila enotna, postavlja neke jasno postavljene meje. Kar precej se pogovarja v z otroki in zdi se nama, da nama otroci tudi zaupajo.

• Versko življenje ima pomembno mesto v vaši družini.

Ana. Že kar se pozna, sva veliko molila skupaj. Danes pa molimo predvsem skupaj v družinskem krogu.

Karli. Najprej je nekakšen družinski pogovor, potem pa zmolimo npr. tri desetke rožnega venca. Desetke molijo otroci, vsaki zdravamariji dodajamo tudi skrivnosti. Tako se otroci spontano naučijo molitve.

Ana. Ob koncu vsake molitve dodajamo vzklik k sv. Janezu Bosku in Mariji Pomočnici.

Karli. Janez Bosko nama je zelo simpatičen svetnik; njemu kot vzgojitelju in prijatelju mladih priporočava svoje otroke, obenem pa tudi naju, da bi jih po njegovi priporočili znala prav vzgajati.

Ana. Obadva sva bila v mladosti v stiku s salezijanci in sestrami salezijankami: Karli je bil dve leti v gimnaziji v Želimlju, jaz pa sem hodila na duhovne vaje k sestram na Bled.

• Vsi ste zelo dejavni – v župniji, pa na glasbenem področju.

Karli. Skoraj vsi se ukvarjamo z glasbo: sam igram trobento (tudi

pri dveh godbah) in pojem v župniji ter pri komornem zboru Emanuel, Lucija igra flavto, poje v župniji in sodeluje pri ansamblu Sanctus ter skupaj z Ambrožem igra tudi v godbi. Ambrož in Filip igra ta klarinet, Lara harmoniko, vsi skupaj tudi kdaj kaj zaigramo in zapojemo – na kaki poroki ali podobnem slavu.

LUCIJA – Moje vzgojno delo. Vsako leto duhovno rastem in se učim ob svoji birmanski skupini, pa tudi na poletnih tedenih v

Kanjem Dolu, ko skupaj z velikim številom otrok premagujemo »fizične napore« ob delu ter se hkrati skupaj veselimo, pojemo, molimo ... Zavedam se, da delo, ki ga opravljam kot animator, ki ga bom opravljala kot vzgojiteljica, pa še kasneje ..., ni lahko in zahteva »človeka z vso dušo«. Včasih se mi zdi, da se mi je ves svet podrl, da bom z vsem odnehala ... Pa se vedno najde kdo, ki me vzpodbudi in prepriča, da nadaljujem svojo pot. Spodbuja pa me misel: »Kar si ohranil zase, si že izgubil, kar pa daš, bo zmeraj tvoj!« Torej ... če delimo veselje, nesebično ljubezen, vero, upanje ... bomo to vedno imeli. To pa potrebujemo za življenje, mar ne?!

AMBROŽ – (Ne)pustljivi starši!? Velikokrat se vprašujem, ali so moji starši sploh bili v mojih letih, ker mi nikoli ničesar ne

dovolijo. Obnašajo se, kot da ne vedo, kako je v teh letih. Hotel sem iti ven s prijatelji, pa sta mi prepovedala. Cel dan sem se jezil nanju, a potem sem se spomnil prejšnjega tedna, ko sem šel s prijatelji v kino,

Ana. Ambrož in Filip sta tudi ministranta, Lucija in Ambrož vodita birmansko skupino, s Karlijem pa sva se jeseni (čeprav dokaj pozno) vključila v zakonsko skupino, v kateri so pari iz raznih župnij in različnih starosti (od treh mesecev do 35 let zakonskega življenja).■

Pogovarjal se je mag. Janez Potočnik

mi je mami dala denar za pokovko ... Vendar se mi zdi, da sta moja starša vseeno preveč zaščitniška. Drugi sošolci lahko gredo ven, kadar hočejo. Kaj pa jaz? Skoraj vsi šestnajstletniki lahko delajo, kar se jim zljubi. Včasih lahko to počnem tudi jaz, vendar ne velikokrat. Pa so moji starši, čeprav mi kdaj česa ne dovolijo, res nepopustljivi?

LARA – Na križišču življenja. Zdi se mi, kot da bi komaj vstopila v osnovno šolo, pa se že moram odločiti, kam in kako naprej. Ali

ni to malo prezgodaj? Ali ni to za štirinajstletnika preodgovorno, ko se mora tako zgodaj odločiti za svoje nadaljnje šolanje? Kaj bo počel velik del svojega življenja, kakšno službo bo opravljal? »Saj te razumemo. Tudi mi smo nekoč stali tako šibki pred to odločitvijo kot ti«, so mi govorili starejši. Najraje bi jim zakričala v obraz, da nimajo pojma, kako mi je in da vendarle niso bili tako zgubljeni kot jaz. Tako težko je to. Kar smilim se sama sebi, ko vidim, da so se že vsi moji sošolci odločili, v katero srednjo šolo gredo. Samo jaz še stojim tu in čakam, da mi v glavo šine misel o kakšni dobri in primerni šoli zame. Starši mi govorijo, naj veliko molim, kajti samo Bog mi lahko pomaga rešiti te ovire in samo. On me zna prav usmeriti; zato tudi prosim Boga, da bi mi pokazal pravo pot.

s. Zvonka Mikec

prva predstojnica novoustanovljene
vizitatorije sester HMP v Angoli

je 21 sester (od tega pet domačink, druge pa so misijonarke in prihajajo s treh celin), ki živijo v petih skupnostih. Imajo štiri novinke in nekaj deklet, ki začenjajo pot priprave na redovno življenje v družbi HMP.

S. Zvonka Mikec izhaja iz Šen-truperta na Dolenjskem. Leta 1976 je v Ljubljani vstopila v družbo HMP in leta 1984 naredila prve redovne zaobljube. Dve leti kasneje je odšla v Rim, kjer je na fakulteti Auxilium, ki jo vodijo sestre HMP, končala visokošolski teološki študij. Sledila je še neposredna priprava za delo v Afriki in leto bivanja na Portugalskem, kjer se je predvsem učila portugalščine.

24. junija 1991 je prišla v Angolo, kjer je takoj, kot sama pravi, začela "po malem z različnimi deli" (kateheza na misijonu, izobraževanje katehistov, oratorij, razni tečaji za dekleta ...). Dve leti kasneje je postala odgovorna za skupnost v Cacuo, leta 1997 pa je bila imenovana za de-

legatko inšpektorice za Angolo. Takrat je Angola še pripadala inšpektoriji v Mozambiku. Sodelovala je tudi na škofijski ravni pri Združenju redovnic, v poklicni pastoralni, zadnja tri leta pa je bila odgovorna za salezijansko mladinsko pastoralo v Angoli. S posebno pozornostjo se je posvečala tudi prostovoljcem, ki so bodisi za krajši bodisi za daljši čas prihajali iz Avstrije (pod vodstvom salezijanca Hanzeja M. Rosezopfa) in tudi iz Slovenije, da bi si pridobili izkušnje življenja na misijonu.

Ob novi nalogi, ki jo čaka, s. Zvonka pravi: "Angola ima veliko in lepo bodočnost, saj ima ogromen mladinski potencial ... Trenutno nas je res čisto premalo ... in bo na začetku trdo delo ... Vendar zaupam v Njegovo milost in pomoč in bom skušala biti odprta sestram, Cerkvi, družbi in mladim, da bomo skupaj odgovarjali na izzive časa v pravem salezijanskem duhu ..."

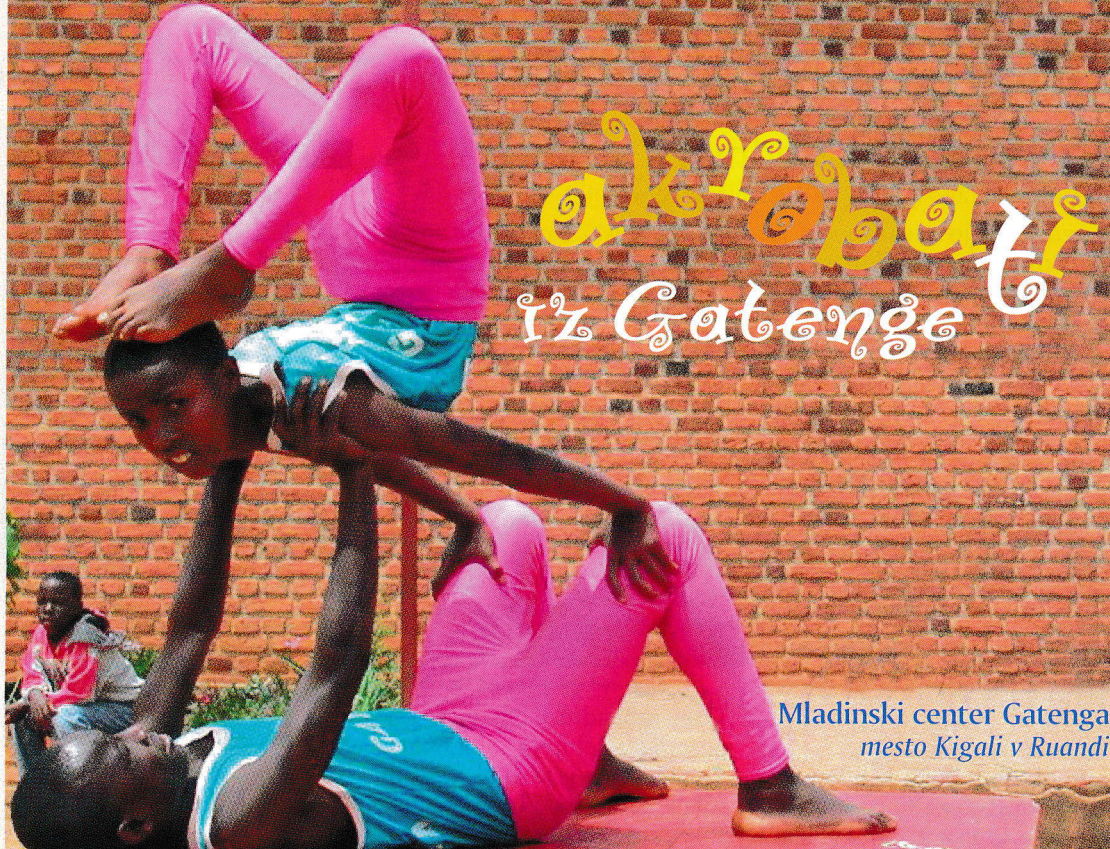
s. M.Ž.

V Angoli je bila 22. januarja letos ustanovljena samostojna vizitatorija sester HMP. Za njeno prvo predstojnico je vrhovna mati HMP imenovala našo misijonarko s. Zvonko Mikec, ki je konec januarja že nastopila novo službo.

Sestre HMP v Angoli so lani praznovala 20-letnico prihoda v to afriško državo. V deželi, ki je po površini velika za približno 25 Slovenij in ima okrog 12 milijonov prebivalcev, trenutno delu-

akrobati iz Gatenge

Mladinski center Gatenga
mesto Kigali v Ruandi

Mladinski center Gatenga v Ruandi je bil ustanovljen leta 1976. Zelo pomenljiv napredek je doživel predvsem po genocidu leta 1994, ko je položaj mladih v tej preizkušani afriški deželi postal zelo težak. Salezijanci so takoj poiskali način, kako bi tej preizkušani mladini pomagali. V današnjem času se v mladinskem centru zbere vsak dan preko 1000 mladih. V salezijanskem okolju, zaznamovanem s preventivnim sistemom, jih salezijanci spremljajo in vzgajajo v človeški in moralni zrelosti, nudi jo pa jim tudi intelektualno rast in šolanje v različnih poklicih.

Dejavnosti v mladinskem centru potekajo na več ravneh:

1. **Poklicno izobraževanje** na štirih področjih, ki traja 3 leta: elektrika, lesarstvo, gradbeništvo, za dekleta pa administracija.

2. **Sprejemanje otrok z ulice** (Abadacogora). Ta dejavnost sega

v leto 1985. Želja salezijancev je bila, da bi zbirali otroke z ulice in jim ponudili, da bi se naučili česa koristnega. V tem smislu center nudi tečaj opismenjevanja prek tečajev perutninarstva, agrokulture, lesarstva, gradbeništva, krojaštva.

3. **Sirotišnica sv. Dominika Savia.** Leta 1995 so salezijanci odprli sirotišnico. Prvi stanovalci so bili vojne sirote, polni travm. Ti otroci obiskujejo bodisi osnovno bodisi srednjo šolo. Danes je v njej preko 140 sirot.

4. **V vsakodnevni oratorij pri-**

haja nekaj 100 mladih, da se tam igrajo, zabavajo in se vadijo v različnih športnih panogah, izvajajo akrobacije, pripravljajo gledališke predstave, se učijo inštrumentov in podobno.

Poleg tega v okviru salezijanske navzočnosti Gatenga deluje tudi otroški vrtec ter mnoge pastoralne dejavnosti.

Voditelj centra je salezijanski misijonar s Hrvaške, duhovnik Danko Litrić, skupaj z njim pa so še trije salezijanski misijonarji in ena salezijanska sotrudnica. ■

Trikraljevski koledniki

na pobudo salezijancev - v Avstriji in v Sloveniji

Leta 1946 je salezijanec g. Janez Rovan v župniji Globasnica v Podjuni (Avstrija) prvokrat izpeljal trikraljevsko petje v korist revnim. Leta 1954 je v akciji trikraljevskega petja, ki je presegla ozke lokalne okvire, sodelovalo že 269 mladinskih skupin. Danes

v trikraljevski akciji v Avstriji sodeluje približno 90 tisoč otrok, nabirka pa je namenjena otrokom v t. i. "tretjem" svetu. Od leta 1954 je bilo tako izpeljanih preko 10 tisoč projektov pomoči.

V Sloveniji je tudi zaživela trikraljevska koledniška akcija, in

sicer leta 1989 na Rakovniku v Ljubljani, ko je tedanji kaplan g. Janez Mirtek zbral prvo koledniško skupino. Od tedaj naprej koledniška akcija nabiranja pomoči za misijske dežele v božičnem času poteka v vedno več župnijah po Sloveniji.

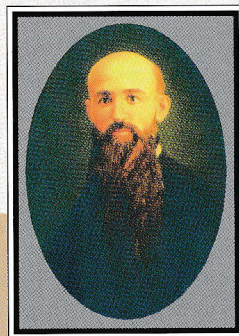
Priština

Nova poklicna šola

8. oktobra 2003 je bilo v Prištini odprto vzgojno-socialno središče, ki ga je zgradila italijanska organizacija mednarodnega prostovoljstva za razvoj (VIS). Projekt je sad povpraševanja mnogih Kosovarjev, ki so se v času medvojnega begunstva srečali s salezijanskimi ustanovami v

Novo srednješolsko središče v Prištini

Tirani in Skadru. V Prištini že več desetletij delujejo salezijanci, do nedavnega je ta skupnost spadala v ljubljansko inšpektorijo, zdaj pa je del posebne delegature, ki spada pod neapeljsko inšpektorijo. Nova ustanova v Prištini za zdaj nudi raznovrstne tečaje, sčasoma pa bo prerasla v pravo srednješolsko središče z več poklicnimi usmeritvami.

V »KEREČEV SKLAD«

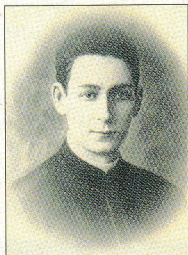
za salezijanske misijon(ar)je ste od 1. januarja do 20. februarja 2004 darovali:

Avbar M., Čeferin M., Dolganovi, Ivkovič L., Kotar T., Kramberger M., Kranjc M.B., Lavriš E., Luštrek M.A., Macerl I., Mohar M., Novak T., Pajnič M., Sabolič G., Saksida K., Strniša A., Tudjina J., Volavšek J., Vukan M. in drugi neimenovani dobrotniki.

Darujete lahko za posamezne misijonarje ali splošno za misijone, in sicer oddate dar osebno na Rakovniku, po poštni nakaznici oziroma na transakcijski račun Salezijanskega vestnika (gl. str. 2) s pripisom "MIS".

Vsem iskren »Bog plačaj!«

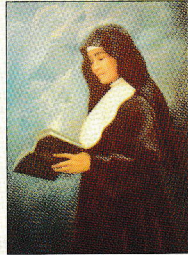
Beatifikacija novih članov salezijanske družine

Avgust Czartoryski
salezijanec duhovnik

Aleksandrina M. da Costa
salezijanska sotrudnica

s. Evzebija Palomino
hčerka Marije Pomočnice

Papež Janez Pavel II. bo v nedeljo, 25. aprila 2004, v Rimu za blažene razglasil 3 člane salezijanske družine. K blaženim bodo prištet: Avgust Czartoryski (1858–1893), salezijanec duhovnik, s. Evzebija Palomino (1899–1935), sestra hčerka Marije Pomočnice, ter salezijanska sotrudnica Aleksandrina M. da Costa (1904–1955). To bo zopet velik dan za salezijansko družino in svojevrstno priznanje duhovne rodovitnosti don Boskove karizme.

“Srečna sem, da sem mati mučencev”

Svetost neke matere na slovenski način

Peter Bogataj

Pred očmi imam duhovno podobo salezijanske so trudnice, pokojne Julijane Kavčič, po domače Snopkove mame iz Šentjošta nad Horjulom. Lani decembra je minilo 23 let od njene blažene smrti. Bila je preprosta žena in mati štirinajstih otrok. Eden je umrl v zgodnjem otroštvu, pet pa jih je umrlo kot žrtve komunistične revolucije. Če bi Ivan Cankar opisal njeno življenje, bi jo ovenčal z vsemi križi in trnjem in krvavim potom, ki ga premore svet. In če bi njeno življenje, tako polno pomanjkanja vsega, kar je potrebovala zase in za družino, gledali skozi cankarjanske oči, bi njena tragičnost dosegala svoj vrh. Bila bi podobna kipu nagrobnika z ljubljanskih žal, ki predstavlja ženo, ki v obupu vije roke proti nebu. Snopkova mama pa je kot junaška makabejska mati ob vseh preizkušnjah in trpljenju ponosno izjavila: "Srečna sem, da sem mati mučencev." Njen prežarjen obraz je odseval neko posebno milino in dobroto še celo na mrtvaškem odru. Svojim otrokom ni dala

le življenje, ampak tudi globoko vero, ki jim je zagotovila palmo mučeništva. Kljub revščini, pomanjkanju in trpljenju je bila močna žena pod križem, polna vedrine in zaupanja v Božjo pomoč, ki je ni nikoli razočarala, kakor je o njej zapisala Berta Golob. Čeprav je bilo pomanjkanje, je vendarle našla denar tudi za verski tisk, ki je krščanski družini potreben kot vsakdanji kruh. Zdi se, da je tudi tu našla veliko dobrih navdihov, ki jih odsevajo njena pisma, ki jih je pisala svojim otrokom.

Ko se je poročila, je bilo njeno poročno potovanje na Brezje k Materi Božji. O tem dogodku je sama zapisala: "Zaupno sem prosila Marijo, da bi imela veliko otrok. Bila sem uslišana in tudi vzgoja se mi je delno posrečila." Otroci so prihajali drug za drugim. Seveda so zelo zgodaj morali od doma za kruhom. Dečki za pastirčke, deklice za pestrne.

Njeno dobro materinsko srce jih je spremljalo tudi na teh njihovih prvih življenjskih postajah. Njeno materinsko oko je bedelo nad njimi. Svojim otrokom je želela ne samo dobro versko vzgojo, ampak tudi poklicno usmeritev. Kjer to ni bilo zagotovljeno, je nemudoma ukrepala tako, da je otroke vzela domov in jim priskrbela ustreznejše gospodarje in mojstre. Dva njena sinova sta študirala. Stanko je že bil bogoslovec, tudi umetniško nadarjen, ki je veliko obetal. Bog je hotel drugače, dosegel je največ, kar je moč kristjanu doseči, namreč palmo mučeništva. Prepričan sem, da je ta dar zanj in za druge njegove brate, ki so umrli mučeniške smrti, tudi nagrada za materino neomajno zvestobo Bogu, ki jo je na tolikere načine izpovedovala s svojim življenjem. Njen zgled vdanega mučeništva in odpuščanja krvnikom, kot je zapisala o njej Berta Golob, jo dviga v najvišje možne višine.

Njen poklic – mati. "Nikoli se nisem kesala, da sem se poročila, je dejala. Danes mi ni žal za trpljenje in žrtve pri vzgoji tolikih otrok. Ne bom opisovala trpljenja in žrtev, ki so me spremljale v tistem času, ko so otroci rasli. Trpeli so z menoj. Naša družina je bila posvečena Jezusovemu in Marijinemu srcu. Neizmerno sem zaupala vanju." Zares, močna žena, kdo jo bo našel? ■

ZAČETEK OBNOVE

Začelo se je zares. V soboto, 24. januarja 2004, ob spominskem dnevu Marije Pomočnice in na praznik sv. Frančiška Saleskega, ki je glavni zavetnik salezijanske družbe in tudi hišni zavetnik rakovniške redovne skupnosti salezijancev, **smo podpisali pogodbo** z gradbenim podjetjem Bežigrad iz Ljubljane, ki bo opravilo glavna obnovitvena dela na veliki stavbi poleg cerkve. Nekaj dni po podpisu pogodbe je podjetje že začelo z deli. Ogromno delo pa so pred tem v »čiščenju« stavbe naredili rakovniški moške. Tudi zato smo se skupaj z njimi na isti dan zvečer (v soboto 24. januarja zvečer) zbrali k sveti maši, da bi se Bogu in Mariji zahvalili za varstvo in pomoč, da bi se srečali med seboj, si rekli hvala in začeto delo izročili v Božje in Marijino varstvo.

Zgodovina stavbe ob cerkvi

Stavba (imenovali so jo zavod, gimnazija, zadnja desetletja pa Angora) je zaradi vse večjega obsega salezijanskega poslanstva rasla skoraj hkrati s cerkvijo Marije

Pomočnice. Tudi zanjo je naredil načrte arhitekt Mario Ceradini (l. 1906), dela so se začela spomladi l. 1907, končana pa so bila l. 1909. V stavbi je najprej delovala t.i. ljudska šola (1909–25), potem zelo uspešne obrtne šole (1919–35). V letih 1910–15 in 1926–45 je bil v stavbi tudi konvikt (dijaški dom) za dijake–gimnazijce (v njem je bivalo tudi do 190 dijakov). Po zaprtju obrtnih šol se je v pritličje stavbe naselila rakovniška tiskarna in knjigoveznica (1936–40). V letih od 1940–45 in 1952–58 je v stavbi delovala Druška državna moška realna gimnazija. V letih po vojni (1945–52) je nova oblast stavbo namenila najprej za vojsko in za državna skladišča. Po reformi šolstva je bila v tej stavbi ustanovljena osemlet-

na osnovna šola Oskarja Kovačiča (1958–63), od l. 1963 pa je za skoraj štiri desetletja stavbo zasedala tekstilna tovarna Angora (do l. 2002). Prenovljena pa naj bi že v naslednjem šolskem letu spet služila predvsem mladim in njihovi vzgoji in katezezi.

Ko bo treba plačevati račune

Doslej ste nas že mnogi med vami razveselili s svojimi denarnimi darovi in obljubo molitvenega spomina. Iskrena hvala za vse. Naj vam Gospod obilo vse povrne. Ob predračunu vseh stroškov pa vseeno zremo z neko skrbjo naprej: ali bomo uspeli zbrati dovolj sredstev za sprotno odplačevanje. Tudi zato se znova obračamo na vas s prošnjo, da nam priskočite na pomoč s svojimi darovi in da »poiščete« še kakšnega med svojimi znanci in prijatelji. Morda bo tudi za koga izmed vas dobrodošla pobuda, ki se je porodila v župniji Rakovnik, namreč: obnova stavbe ima štiri vrste dobrotnikov; to so: **dobrotnik** – nad 100.000 SIT, **donator** – nad 300.000 SIT, **mecen** – nad milijon, in **veliki mecen** – nad poltretji milijon. Imena le-teh bodo potem vpisana na veliko kamnito tablo, ki bo ob dokončanju obnove vzdignjena na vidno mesto obnove stavbe.

Ob koncu pa hvala tudi vsem, ki ste nam voščili ob prazniku sv. Janeza Boska – naj bo tudi vam velik priprošnjik pri vzgoji mladih. ■

Janez POTOČNIK

RAVNATELJ SALEZIJANSKEGA ZAVODA

NA RAKOVNIKU

Socialistično okno v svet ...

Iz kronike

Salezijanskega zavoda na RAKOVNIKU
Zvezek 1942-1971

SKLAD RAKOVNIK

Za obnovo Rakovnika ste od 1. januarja do 20. februarja 2004 darovali:

Adamčič S., Albrecht A., Anželj M., Arkus d.o.o., Avbar M., Bartol A.L., Bartol Polončič M., Božič M., Bračko A., Brecej B., Brigelj J., Brus G., Cankar T., Cesar S., Čeferin M., Debevec A., Devetak A., Dobravc P., Dolenc F., Dolinar M., Dolinšek A., Drnvoškovi, Drobnič A., Drobnič A., Drobnič S., Erbida T., Fišter C., Frlan M., Gaber J., Gaberšek M., Globočnik A., Golob T., Guna M., Hren M., Huth D., Hvala S., Ivkovič L., Jančar M., Janža J., Javoršek B., Jenič D., Jeras M., Jesih T., Jurak M., Juvančič M., Kalovšek A., Kapler A., Kavčič M., Kavčič M., Klemenčič F., Ključevskovi, Kogovšek M., Komatar T., Končan A., Kos A. (ZMP), Košir M., Košnikovi, Kovačec I., Kovačič J., Krajnc M., Kramberger M., Kranjc C., Kržišnik K., Larmovšek A., Lorber M., Lubej A., Lukan M., Luštrek M.A., Malnar V., Marolt J.T., Marolt M., Matko S., Mavrič M., Mavsar T., Mentesh A., Mervič M., Merzel N., Miklič M., Mikolič M., Mivšek F., Mohar A., Moj kamin d.o.o., Možina M., Nagode J., Novak T., Novak T.N., Nuncič V., Obadič M., Oblak A., Obrulj A., Ocvirk I., Osredkar M., Ostrež A., Pahovnik J., Parovel A., Pečkaj K.M., Perko A., Pertoci M., Pestotnik S., Petelinovi, Petkovšek J., Petrič A., Petrič M., Pintarič M., Plavc Z., Pleskovič A., Plevnik A., Podbregar T., Polakovi, Poljšak M., Potočnik F., Potokar G., Povhe B., Prek F., Prhavic J., Prijatelj M.N., Primon A., Prosen M., Puc M., Purnat V.Z., Rakušček D., Ramšak M., Rebolj N., Rus I., Sadar M.B., Samec S., Sajko S.M., Selan L., Sever F., Skubic M., Strmšnik J.B., Ščurek J., Škerlavaj B., Škulj M.P., Solar A., Špan A., Šteblaj A.I., Štefančič M., Talijan F., Tislovi, Trček F., Trček J., Trlep - ob pogrebu, Urbanija S., Vesel A., Vidmarjevi, Volavšek J., Vončina I., Vrhnjak M., Vučko A., Zabel A., Zagorc M., Zajc N., Zalesnik J., Zalesnik T., Zaletelj A., Zaman I., Zoran M., Zorčec A., Župančič A., Župančič M., Župnija Barje, Župnija Rakovnik, Župnija Rudnik, Župnija Senčur ob zlati poroki K., Žibert M., Žmavc M., Žorž M.

Bog povrnil

Svoje prispevke lahko izročite osebno ali nakažete na naslov:

**Salezijanci, Rakovniška 6
1000 Ljubljana.**

TRR 24200-9004141717, sklic 00 06

Pri nakazilih na račun navedite oznako 'RAK' ter nas tudi obvestite o namenu nakazila.

OKTOBER 1953 – DECEMBER 1954

15. oktober. Deputacija demonstrantov je prišla popoldne ob pol petih k ravnatelju. Okrog 30 demonstrantov se je zbralo pred vhodom v zavod in so čakali na rezultat intervjuja med ravnateljem in delegacijo. 1. vprašanje: »Kaj vi pravite na to, da je papež blagoslovil Bartolija, župana v Trstu, in izrazil veselje in željo, naj čimprej osvoji vso Istro?« Odgovor ravnatelja: »Kar časopisi poročajo, to zame ni merodajno. Če bi pa bilo to res, kar pa ne verjamem, noben slovenski duhovnik ne bo tega odobral!« 2. Ali ste tudi vi za to, da Italija dobi Trst in cono »A«? Odgovor: »Oprostite! S tem vprašanjem žalite moj narodni čut. Kako bi vendar hotel kot slovenski duhovnik biti za to, da izgubimo naše ozemlje?« - Nato je deputacija odšla in demonstranti so se razšli.

29. november. Zelo smo se razveselili, da je po osmih letih prišel iz zapore g. Jurčak Martin.

25. december. Za polnočnico se je cerkev napolnila z verniki. Imeli smo tri sv. maše: prvo slovesno, drugi dve pa tihi, pri katerih je bilo ljudsko petje božičnih pesmi.

12. januar 1954. Na srednjem dvorišču se je porušila škarpa od gimnazije do cerkve ... Tako vojaštvo, ki ima skladišča v prostorih od cerkve do gimnazije, ne more z avtomobili blizu.

21. januar. Sklenili smo najemno pogodbo s »Prosveto mestnega ljudskega odbora Ljubljane« za prostore v novi zgradbi za cerkvijo, kjer je sedaj dom vaje. Mesečno bomo dobivali 3.000 din, 9.000 din pa bo šlo v sklad za vzdrževanje hiš.

22. januar. Z vojaštvom smo sklenili najemno pogodbo za prostore od gimnazije do cerkve. Mesečno bomo dobivali 4.000 din, 21.000 din pa se bo odvajalo v sklad za vzdrževanje hiš.

17. julij. Dobili smo odločbo, da se s 1. avgustom Salezijanski zavod vključi v stanovanjsko skupnost. S tem izgubimo vse pravice v naših zgradbah in bomo morali plačevati najemnino za prostore, ki jih mi zasedamo. Proti tej odločbi bomo naredili pritožbo.

29. julij. Dobili smo odločbo o odmeri dohodnine za l. 1953. Spet so nas strašno pritiskali. Plačati bi morali 212.140 din.

18. november. Ob pol dvanajstih so prišli organi državne varnosti in napovedali preiskavo. Izgledalo je, da se predvsem iskali dolarje. Pregledovali pa so precej natančno korespondenco, posebno pri ravnatelju ter so mu odnesli dvoje pisem. Preiskava je bila izvedena na human način, vendar je zapustila mučen vtis.

29. november. Danes je Marija izkazala veliko milost naši inšpektoriji: sobrat Božič.

31. december. Po večerji smo odšli na kor, kjer je g. inšpektor blagoslovil nove orgle. V kratkih besedah je omenil, kako je bila s tem izpolnjena dolgoletna želja po novih orglah, ki bi bile dostojne lepe rakovniške cerkve.

K Bogu so odšli po plačilo

naročniki Salezijanskega vestnika, člani Mašne zveze in molivci za duhovne poklice

Borštnik Milan, Ljubljana
Čepin Angela, Ljubno ob Savinji
Hodnik Jože, Gornja Bistrica
Jakopič Zofija, Videm Dobropolje
Jančar Ivana, Dolško
Kop Anica, Ožbalt
Krznar Gabrijela, Gibina
Močnik Frančiška, Predvor
Novak Frančiška, Videm Dobropolje
Ogrizek Angela, Stranje
Potec Marija, Melinci
Prinčič Emilija, Vipolže
Rus Vojka, Ljubljana
Sajovic Branko, Teharje
Slavec Marija, Loški Potok
Strnad Angela, Videm Dobropolje
Špeh Jožefa, Ravne na Kor.
Vahčič Marija, Kozje
Veseli Neža, Sodražica
Vidovič Angela, Ormož
Žakelj Marija, Podkraj pri Colu

Vera Slapšak

Bila je sobota pred 4. adventno nedeljo leta 2004. Lep sončen dan, čeprav najkrajši v letu. Povsod je bilo čutiti pridih božiča, praznovanja rojstva Božjega Sina. Prav v tistih dneh se je od nas v 90. letu poslovila dobra Slapšakova Vera, ali kakor so ji po domače rekli, Blaževa Vera. Odšla je s tega sveta, da bi se rodila za večnost. Ni odšla praznih rok, ampak s »polnimi snopi« dobrih del. Kdor jo je količkaj poznal, ve, kako duhovno bogato je bilo njeno življenje. Za tovrstno bogastvo ni potrebno visokih šol, ampak široko srce, v katerem je prostor za Boga in bližnjega.

Predvsem mlajši in nečaki so jo najrajši klicali teta Vera ali kar teta, ker je to tudi bila. Ni se poročila, čeprav bi se lahko. Ko je zvedela, da se njen brat Fran-

ce ne bo nikoli vrnil, ker so ga pokosili rafali zločincev v kočevskih gozdovih, se je odločila, da bo pomagala snahi in trem malim otrokom, da pridejo do dostojnega kruha. Bila je šivilja. Njen delavnik je bil: rožni venec pred jutranjo sv. mašo, šivanje, težja dela na kmetiji in zopet šivanje pozno v noč. Nikoli ni znala reči »ne«, čeprav je šlo večkrat na račun spanja. Skrbelo je tudi za šivanje in urejenost cerkvenih oblačil.

Tudi kulturna dejavnost ji ni bila tuja. Dolga leta je bila cerkvena pevka, pa izvrstna igralka in recitatorka.

Kot članica Marijine družbe je dolga leta vsako nedeljo popoldne ob 13 h vodila uro molitve. Ljudje si kar niso mogli predstavljati, da ne bi ona molila naprej rožni venec. Molitveno in duhovno življenje je nadaljevala tudi potem, ko so ji moči opešale in ni mogla več v cerkev. Bog ji je dal milost, da je tudi zadnja leta, ko ni mogla več v cerkev, skoraj vsak dan prejemala Jezusa v svetem obhajilu. Zahvala gre g. Jamniku Francu, duhovnemu pomočniku.

Bila je skromna, zadovoljna z malim. Vse je razdala v dobrotne namene. Menda ji prav zato ni nikoli »pošla moka« in ni nikogar odslovila praznih rok. Vsaj upanje mu je dala in tolažbo.

Gotovo je tudi njena zasluga, da je najmlajši nečak postal

duhovnik, salezijanec. Za ta njen molitveni dar ji bo vedno hvaležen.

Bogu hvala za njeno življenje; Bogu hvala za njeno odprtost Božji milosti, da je lahko tudi po njenih rokah delal dobra dela; Bogu hvala za to, da smo jo imeli.

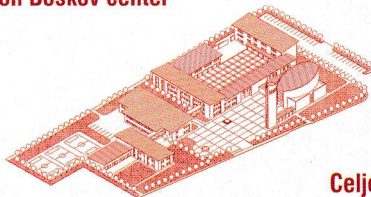
Sedaj jo imamo v nebesih. Naj nadaljuje svoje poslanstvo.

C. S.

Marija Žakelj

6. januarja 2004 je odšla po zaslužen plačilo h Gospodu dobra vdova Marija Žakelj iz Podkrajja pri Colu, tudi dolgoletna molivka za duhovne poklice. Rojena je bila 14. januarja 1919 kot nezakonski otrok. Zaradi tega sta s sestro veliko pretrpeli in služili že od malih nog. Teta Mica, tako smo jo klicali, je bila dobra kot kruh in razumevala jo kot mati. Njena mala skromna hiška je bila polna toplote in vedno na stečaj odprta sosedom, znanec, sorodnikom, tujcu ali naključnemu obiskovalcu. Gostoljubnost, kot smo je bili deležni pri njej, najdemo le malokje. Kar je imela, je vedno delila z drugimi, čeprav je živela le od skromne moževe pokojnine, za katero mu je bila zelo hvaležna. Krajanji Podkrajja se ji zahvaljujemo za njen čudovit zgled ljubezni do bližnjega in naj ji dobri Bog poplača vsa njena dobra dela.

Don Boskov center

Celje

Svoje darove za pomoč za gradnjo lahko nakažete na poseben transakcijski račun, odprt pri Banki Celje pod številko **06000-0929837158**

PODPIRAM VAS Z MOLITVIJO

Vse ste napisali, kaj še nameravate narediti v tem novem letu. Lepo je, da se toliko trudite za ta salezijanski dom. Dobri Bog in Marija Pomočnica naj vas blagoslovjata pri vašem delu. Da bi se le našli tako dobri ljudje, da bi vam pri vašem delu vedno stali ob strani in vas podpirali z molitvijo in z materialnimi darovi. Tudi jaz bi vam rada pomagala, pa sem trenutno bolj v krizi. Sama živim v stanovanju, imam le skromno pokojnino. Pa še tako bolehna sem, da ne smem opravljati nobenega napornejšega dela; za vsako malenkost moram plačevati delavce. Pa vas bom zato podpirala z molitvijo.

Angela

PROSIMO ZA POKLICE

Prejela sem vašo pošto in vam sporočam, da vam pošiljam dar za mašno zvezo in za cerkvene potrebe ... Vi na Rakovniku imate velike potrebe; vrnjene so vam bile stavbe, pa v zelo slabem stanju. Tudi v Celju imate veliko

delo v načrtu. Marija in don Bosko bosta morala gotovo priskočiti na pomoč v tej draginji. Pa tudi v Mariboru še nimate svoje cerkve. Pred kratkim smo lahko videli sv. mašo (polnočnico) na Kodeljevem, v cerkvi sv. Terezike ... Ob prazniku sv. Janeza Boska, vašega ustanovitelja in apostola mladine, vam želim, naj izprosi pri Bogu svojim sinovom še mnogo duhovnih poklicev, da bi salezijanska družba rasla in cvetela. Saj že čutimo pomanjkanje duhovnih poklicev. V naši škofiji imamo 40 župnij praznih. Naš župnik hodi večkrat maševat daleč v sosednjo župnijo, pa v bolnišnico, čeprav je že kar v letih. Mladih duhovnikov pa je zelo malo. Prosite tudi za našo župnijo in za našo mladino. *Marija*

ZA DON BOSKOV PRAZNIK

Ko danes (31.1.) praznujemo god vašega redovnega ustanovitelja in našega skupnega priprošnjika v nebesih, sv. Janeza Boska, vam vsem skupaj iskreno čestitamo. Velikokrat se vas spo-

minjamo v molitvah in ko prebiramo Salezijanski vestnik. Na vaše delo kličevo veliko Božjega blagoslova predvsem pri delu z mladino. Čeprav se ne vidimo kot nekoč, pa smo veseli, ko vidimo, koliko zagnanosti in delavnosti je v vas salezijancih. Naj vas dobri Bog in don Bosko še naprej vodita pri vašem poslanstvu.

družina z Gorenjske

Z ROKO V ROKI

Topla zahvala dosedanjemu uredniku Salezijanskega vestnika, mag. Janezu Potočniku za vse brezštevilne dejavnosti v uredništvu, pri vzgoji mladih in na duhovnem področju. Čestitke pa seveda novemu uredniku gospodu mag. Marjanu Lamovšku. Saj vem, da vsi skupaj hodite z roko v roki in pomagata drug drugemu. Velike cilje ste si zastavili v novem letu, a s pomočjo Marije Pomočnice in velikega mentorja don Boska ste zelo zgledni učenci. Bog daj tudi obilje blagoslova in novih dobrotnikov.

Cilka

Konec junija 1980 je Mati Terezija, sedaj že razglašena za blaženo, obiskala mesto Ljubljana. O tem pomenljivem dogodku je obsežno poročal tudi Salezijanski vestnik. Z njo se je srečal tudi tedanji predstojnik slovenskih salezijancev, mag. Rudi Borštnik. Na njegovo vprašanje, kako da ima njena družba tako veliko poklicev, je odgovorila: »Današnji fantje in dekleta hočejo predvsem videti, manj slišati. Oni gredo na vse ali nič. Res je, imamo veliko poklicev. Noviciate imamo v Indiji, v Rimu, Afriki, Filipinih, New Yorku ... Na vseh teh mestih je polno mladih ljudi, ki iščejo resnično ubožno življenje, molitev ter popolno darovanje v služenju ubogim. [...] Mlada Američanka mi je pisala: Natančno vem, da imam poklic redovnice. Več redov sem obšla, toda to, kar sem tam videla, to imam že sama. Če grem v ta red ali oni – nimam kaj posebnega dati Bogu. Sedaj je pri nas kot novinka. [...] Naš red je težak, toda z molitvijo in češčenjem Najsvetejšega zmoremo vse.«

Rudi Borštnik in Mati Terezija (Ljubljana, 1980)

SV 3/1980

str. 13–14

Salezijanski vestnik v 100 letih

ZA ANIMATORJE ORATORIJA

RAKOVNIK 27. marec (sobota), od 9.30 do 14.30
 VERŽEJ 28. marec (nedelja), od 15.00 do 18.00
Informacije in prijave: Janez Potočnik

ZA ŠTUDENTE IN SREDNJEŠOLCE

KOPRIVNIK 12.–14. marec. Duhovne vaje za študente in mlade v poklicih. Tema: Zvestoba
Informacije in prijave: Janez Potočnik
 BLED 16.–18. april. Duhovne vaje za študente ob Božji besedi, z osebnim spremljanjem
Informacije in prijave: s. Irena Jaklič, s. Marija Imperl
 VERŽEJ 12.–14. marec. Postne duhovne vaje za mlade 3
 BLED II. 19.–21. marec. Postne duhovne vaje za mlade 4
 POHORJE 26.–28. marec. Postne duhovne vaje za mlade 5
Informacije in prijave: Jože Vidic in Marko Košnik
 ŽELIMLJE 26.–28. Duhovne vaje za srednješolce
Informacije in prijave: Peter Pučnik

ZA OSNOVNOŠOLCE

BLED 12.–14. marec. Duhovne vaje za dekleta 6.–8. razreda
 BLED 26.–28. marec. Priprava na veliko noč za dekleta 5.–8. r.
Informacije in prijave: s. Irena Jaklič, s. Marija Imperl
 ŽELIMLJE 19.–21. marec. Duhovne vaje za fante in dekleta 7.–9. r.
Informacije in prijave: Peter Pučnik

ZA MINISTRANTE

ŽELIMLJE 24. april. Ministrantski streetball
Informacije in prijave: Peter Pučnik

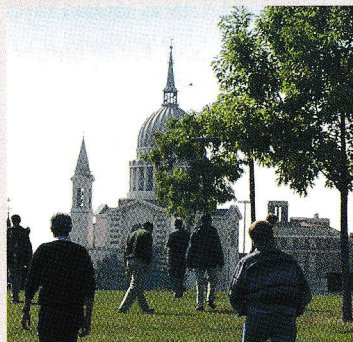
BIVŠI GOJENCI

RAKOVNIK 20. marec. Srečanje bivših gojencev ob 10. uri
Informacije: Stanislav Bes

INFORMACIJE IN PRIJAVE

- Jože GORNIK, Rakovniška 6, tel. 01/427.7140, gsm 041/282.919, e-mail: joze.gornik@salve.si
- s. Irena JAKLIČ, s. Marija IMPERL, Partizanska 6, 4260 Bled, tel. 04/574.1975
- Janez KRNC, Marjanišče, 9241 Veržej, tel. 02/588.9069, gsm 041/357.640, e-mail: janez.krnc@salve.si
- Peter PUČNIK, Želimlje 46, 1291 Škofljica, tel. 01/470.2100, gsm 040/360.729, e-mail: peter.pucnik@guest.arnes.si
- Jože VIDIC, Marko KOŠNIK, Tabor 29, 1380 Cerknica, tel. 01/709.6882, gsm Marko 051/337.556, e-mail: marko.kosnik@salve.si

ROMANJE V DON BOSKOVE KRAJE ZA MLADE

Romanje bo od 23.–27. aprila 2004.

Za animatorje oratorija pa tudi za druge mlade, ki so dejavni v mladinski pastoralni.

Prijavite se čimprej, najkasneje pa do konca marca 2004

Cena petdnevnega romanja je **25.000 SIT. Vabljeni!**

Prijave sprejema:

Janez Potočnik, Rakovniška 6, Lj.
 Tel. 01/427.3028
 gsm 041/215.711
 e-mail: janez.potocnik@salve.si

LUMEN 2004 – SLOVAŠKA

30. april–1. maj
 Festival duhovne glasbe
 v Trnovi na Slovaškem
Informacije: Jože Gornik

SREČANJE DRUŽIN

ŽELIMLJE

2. maj Srečanje družin I

13. junij Srečanje družin II

Informacije in prijave: Peter Pučnik
 VERŽEJ

9. maj Srečanje družin

Informacije in prijave: Janez Krnc

Obrekovanje

Proti koncu leta 1852 so se Dominikovi starši iz Muralda preselili v Mondonio, majhno vas blizu Castelnova. Duhovnik Cugliero, ki ga je v šoli poučeval, se takole spominja nekega dogodka.

"Lahko rečem," piše, "da v dvajsetih letih, odkar poučujem otroke, nisem nikdar imel koga, ki bi bil v pobožnosti enak Saviu. Bil je mlad po letih, pa razumen kot popoln mož. S svojo pridnostjo, prizadevanjem za učenje in ljubeznivostjo si je pridobil učiteljevo naklonjenost in je postal veselje tovarišev. Kadar sem ga opazoval v cerkvi, sem bil začuden, ko sem videl, kako zbran je bil fant tako nežnih let. Večkrat sem si

dejal: 'To je nedolžna duša, ki se ji odpirajo nebeške radosti in ki gre s svojimi občutki prebiti med nebeške angele.'"

Med posebnimi dogodki učitelj omenja naslednjega:

"Nekega dne so moji učenci zagrešili neumnost; stvar je bila tako resna, da bi krivec moral biti izključen iz šole. Krivci so prestregli udarec; domenili so se ter šli k učitelju, da bodo vrgli krivdo na dobrega Dominika. Nisem mogel verjeti, da bi bil sposoben takega nereda. Toda tožniki so s tako prepričanostjo obtožbo prikazali kot resnico, da sem moral verjeti. Ves nejevoljen nad neredom torej stopim v razred in govorim o krivcu na splošno. Potem sem se obrnil k Saviju, rekoč: 'Si moral ti zagrešiti ta prekršek? Ali ne bi zaslužil, da te pri priči vržem iz šole? Dobro zate, da je to prvič, ko si mi zagodel tako debelo, sicer ... Glej, da je to zad-

njičkrat.' Dominik bi lahko rekel samo eno besedo v svoje opravičilo in izkazala bi se njegova nedolžnost. Vendar je molčal; sklonil je glavo in kakor da je po pravi grajan, ni več dvignil oči.

Toda Bog ščiti nedolžne. Naslednji dan so bili odkriti pravi krivci in tako se je odkrila Dominikova nedolžnost. Poln obžalovanja, da sem ga grajal, sem ga potegnil v stran in mu rekel: 'Dominik, zakaj mi nisi povedal, da si nedolžen?' Dominik je odgovoril: 'Ker je tisti zagrešil že druge prekrške in bi bil morda izključen iz šole. Zase sem upal, da mi boste odpustili, ker bi bil prvi prekršek, katerega sem bil obtožen v šoli; sicer pa sem mislil tudi na našega Božjega Odrešenika, ki so ga krivično oklevetali.' Tedaj sem umolknil, toda vsi so občudovali Savijevo potrpežljivost, ki je slabo povrnil z dobrim, pripravljen v prid obrekovalca sprejeti tudi težko kazen. ■

ENZO BIANCO

Izboljšajmo naša srečanja

PRIROČNIK ZA KRŠČANSKE SKUPNOSTI

Enzo Bianco

IZBOLJŠAJMO NAŠA SREČANJA

Hitimo z enega srečanja na drugega, večkrat smo animatorji ali celo organizatorji posameznih srečanj. Do zelenih rezultatov ne pridemo le z dobro vsebino, ampak tudi z dobro organizacijo in sposobnimi voditelji. Knjiga je praktični vodnik, mali leksikon, ki nas vodi od priprave do natančne izvedbe različnih sestankov in drugih srečanj.

Cena: 2.500 SIT.

E. Hrbert – G. Rensman

MAVRIČNO CERKVENO LETO

Praznikov se vsi veselimo, saj je človek najbolj srečen, ko mu njegovi najbližji izrekajo priznanje in občudovanje. Zgodovina odrešenja, ki nam jo razkriva cerkveno leto, je polna velikih dogodkov, ki so pustili neizbrisne sledi v naših starih običajih in verovanjih. Avtorja vodita otroke skozi mavrične barve praznikov in pomembnih godov, Martina Špinkova pa s svojimi fotografijami pušča pot otroški domišljiji, da pri verouku ali doma vsebino obogatijo še s svojimi osebnimi doživetji.

Cena knjige: 1.400 SIT.

info@salve.si

www.salve.si

priprava za tisk • založba • video • trgovina

trgovina je odprta:	• vsak delovni dan	8.00 - 16.00
	• ob sobotah	8.30 - 12.30
	• ob romarskih shodih	13.00 - 17.30

tel.: 01 427 73 10 • Rakovniška 6 • 1000 Ljubljana